

Revista

VĂNĂTORILOR

**ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
A VĂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA**

Recunoscută Persoană Morală
prin Legea din 1 Maiu 1923.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: Str. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de Onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI ȘI A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

N. RACOTA, GH. NEDICI și A. MOCSONYI

Președinte:

Dr. I. COSTINESCU

Vice-Președinți:

GH. SCHINA și ALEX. VASILCO

Secretar General:

Colonel DIMITRESCU ALEXANDRU

Membrii-Consilieri:

BĂLĂNESCU T., General BALIF E., Dr. BEJAN I., Dr. BOTEZAT EUG., BRĂTIANU DINU, Căpitan CĂLUGĂRU EUGEN, COMĂRZAN SIMION, CRĂCIUNESCU CORNEL, CRAIOVEANU EUGEN, DRĂCEA M., C. P. GEORGESCU, PETRE IOAN, Dr. JUVARA ERNEST, HORIA LAZĂR, LINȚIA DIONISIE, General MANU G. G., Dr. MEȚIANU N., Dr. PHILIPOVICZ., PLAGINO G., POP I., POPESCU I., Maior C. ROSETI BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, SĂULESCU N., Maior SCHNEIDER SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSCHI, ȘTEFAN V. V., SUȚU ALEX. Cluj, G. TELEAGĂ, TIPEI S., Dr. G. UDRISCHI, WITTING E.

Censori:

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

Comitetul de lectură:

Dr. G. NEDICI, Dr. R. I. CĂLINESCU, E. CRAIOVEANU, Dr. G. SCHINA, Cpt. CĂLUGĂRU E.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la

„REVISTA VÂNĂTORILOR“

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

Sediul: STR. GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — BUCUREȘTI III

— TELEFON 2-51-58 —

S-A

INCHIS

VÂNĂTOAREA DE EPURI !

**Vremea este prielnică vână-
toarei de PORCI MISTREȚI,
de LUPI, de VULPI !**

**Mai mult ca oricând se cere un cartuș
bun, care imobilizează, pe loc, vânatul.**

Ținem la dispoziția vânătorilor cartușe speciale, excepțional de
tari, cu o putere de pătrundere considerabilă, excelente pentru
mistreți, lupi sau vulpi și le expediem la cerere contra ramburs, în
ori-ce localitate din țară, în mod rapid, chiar în cantități mai mici.

PREȚURILE SUNT CELE NORMALE !

Furnisăm și cartușe cu glonte special pentru arme cu choke
oricât de pronunțat, sau cu poșuri (șevrotine) „3 la fund“ sau
„4 la fund“.

O carte poștală, scrisă neîntârziat, vă va procura în puține
zile cele mai bune cartușe existente pentru vânat mare.

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE S. A.

BUCUREȘTI — ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 45

Depozitul Central: N. SPIRESCU, Str. Academiei 9

❖ ❖ ❖ ❖

(colț cu str. Edgar Quinet)

❖ ❖ ❖ ❖

SOCIETATEA ADRIATICA DE ASIGURARE DIN TRIESTE

Direcțiunea pentru România în BUCUREȘTI, SPLAIUL BRÂNCOVEANU 1

prin

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

face asigurări sportive (de vânatoare) contra accidentelor corporale, la cari este expus orice vânător.

Pentru o sumă infimă, plătibilă anual, vânătorul își pune la adăpost atât familia cât și pe sine însuși de eventualele riscuri.

Pentru asigurarea sumei de lei 100.000 în caz de accident mortal și
tește abia " " " " " 100.000 în caz de invaliditate permanentă vânătorul plă-

LEI : 195. = ANUAL

drept primă de asigurare.

Dar vânătorul din greșală, din întâmplar, din imprudență — într'un ceas rău — poate cauza rănire mortală și terțelor persoane, cari iau parte la vânatoare (tovarăși, hăițași etc.).

Pentru a se pune la adăpost și de acest rizic vânătorul poate asigura o persoană pentru suma de lei 50.000 și un grup de persoane pentru Lei 200.000 plătind suma neînsemnată de

LEI : 265. = ANUAL

Această asigurare așa zisă de „răspundere civilă“ scutește în acelaș timp de marile neplăceri legate de îndeplinirea multiplelor formalități față de justiție, cari toate cad asupra Societății de asigurare, dacă asiguratul recurge la serviciul ei.

Făcându-se asigurările contra accidentelor corporale proprii prin „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“ corporativ și pe o durată de zece ani, primele anuale de mai sus se vor reduce considerabil.

Se pot asigura bineînțeles orice sume mai mari primele fiind proporționale.

Pentru orice detalii și informațiuni, rugăm a vă adresa „Uniunii“.

Societățile de vânatoare pot adresa comenzile prin Uniunea G-lă a Vânătorilor, trimițând anticipat costul exemplarelor.

Din cauza taxelor de expediție, ridicate, nu se efectuează comenzi mai mici decât zece bucăți.

NOU!

PENTRU VÂNĂTORII

DIN ROMÂNIA

Primul calendar vânătoresc ilustrat

Pentru biurou și perete

LEI 40

Tot ce doriți pentru impodobirea casei Dv.
găsiți numai la magazinul de specialitate :

LUCA J. NICULESCU Junior

CALEA MOȘILOR, 5 — TELEFON 370/82

Mărfuri numai de prima cali-
tate cu un minim de câștig :

Vă ofer :

Covoare plușate 2/3	Lei 1650 buc.	Fete de mese Gobelin 150/150	Lei 280 buc.
Covoare de iută 2/3	„ 570 „	Bonnefemme filé 150/230	„ 300 „
Covoare plușate 55/110	„ 195 „	Pături și Pleduri de lână (că- milă) I-a	„ 600 „
Preșuri plușate	„ 160 mtr.	Moaruri pentru mobile și per- dele I-a cal. 130 cm.	„ 220 mtr.
Preșuri de iută	„ 55 „	Damascuri desene clasice până la ultramoderne	„ 280 „
Preșuri de cocos, prima calit. de la	„ 120 „	Rodieuri moderne culori cu de- gradé uni 150 cm. lat	„ 110 „
Ștergătoare de cocos, toate dimensiunile prima calit. de la	„ 75 „	Pânză de transparente toate lățimile dela 80-180 cm.	„ 58 m.p.
Linoleum pe pânză 180 cm. lat	„ 180 m. l.	Gradel pt. saltele prima cali- tate 140 cm. lat	„ 55 mt.
Mușamale de mese uni și cu desen 100 cm. lat	„ 62 mtr.	Cârpe de olandă 50 cm. lat pt. praf, bucătărie și veselă	„ 24 „
Vestminte preoțești complete dif. calități dela	„ 3500		
Cuverturi pat 150/200 cm.	„ 380 buc.		

Mare asortiment de : Cretoane pentru mobile, Plușuri,
Mosheturi, Pergamoide, Galerii, Rulouri, Cuverturi de rețea,
Satenuri, Pânză huse de mobile și de capot auto, Filz, Bur-
leți, molton, etc., etc.

SPECIALIȘTI în aranjarea și decorarea interioarelor moderne
Intreprindem montări de interioare la imobilele noi construite

SPRE INTERESUL Dv. : nu cumpărați de nicăeri înainte de
a mă vizita spre a vă convinge singuri de perfecta calitate
a tuturor mărfurilor și de prețurile mele uimitor derizorii

NU PLECAȚI LA VANĂTOARE

PÂNA CE NU A-ȚI PUS IN GEANTA

CONSERVA POPULARA

„FLORA“

COSTITA DE PURCEL PE FASOLE ALBA

NUMAI LEI 10.— CUTIA

De vânzare la toate magazinele de Coloniale.
Pentru comenzi în lăzi originale
a 50 sau 100 cutii
adresați-vă la:

FABRICA DE CONSERVE „FLORA“

Șos. Viilor, 55 - București - Telefon 234/49

și VEȚI OBȚINE 15% RABAT.

**Societățile de vânătoare primesc probe gratis
trimitând acest anunț Fabricii „FLORA“**

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMANIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

Cum ar trebui să fie

de GH. NEDICI

Zilnic vânători cunoscuți îmi adresează prin scris sau prin viu grai, întrebarea : care să fie cauza dispariției aproape totale a iepurilor din mai toate regiunile țării? Chiar în presa zilnică s'a relevat acest fapt, semnalând că la vânătoarea Regală din județul Ialomița, iepurii erau extrem de rari. Mereu se pune întrebarea cum de se ajunge la asemenea tristă situație, fără ca organul respectiv al Statului să fi luat din timp vre-o măsură de evitare a ei?

Iată explicația :

Fără întinse demonstrații este ușor de înțeles, că o întreprindere va avea succesul dorit numai atunci, când va fi condusă de specialiști în materie. Pentru a fi în măsură de a face o politică de specialitate, nu e suficient de a poseda cultura generală, mai e de absolută nevoie de a avea și o vastă experiență pentru a putea aplica și a da caracter de continuitate acestei politici. Apoi chiar un specialist, lucrând fără a-și fi întocmit un plan economic, bine studiat, rezultatul lucrării sale va fi nul. Să nu ne închipuim că în materie de vânătoare, lucrurile iau alt curs. Deci, dacă intenționăm ca vânătoarea să nu rămână în faza ei primitivă, sau să servească numai drept sport, ci să fie plasată în dreapta ei apreciere, ca element constitutiv și factor al economiei naționale, atunci ea trebuie administrată după principii științifice, urmând o cale fermă, bine chibzuită și adaptată împrejurărilor speciale a țării respective.

În înjghebările adesea improvizate, care a trebuit să se facă după întregirea țării, cum vânătoarea era apreciată de cei mulți ca un simplu sport de a împușca, atunci necunoscându-se încă cadrele acelor ce aveau competență, s'a improvizat Direcția Vânătoarei.

Ani dearândul am fost nevoit să stabilesc politica vânătoarească care trebuia urmată, după cum rezultă din procesele verbale ale consiliului permanent, care politică însă a fost metodic neglijată, aducând vânătoarea la starea precară de azi.

Am arătat mereu că o politică vânătoarească trebuie să tindă în primul rând *la conservarea și înmulțirea vânatului existent; la conservarea speciilor de vânat în dispariție; la colonizarea speciilor rentabile, cari nu există în țara noastră, dar pentru cari există la noi condiții prielnice; la întrebuițarea cu folos a vânatului viu și ucis; la crearea industriilor în legătură cu vânătoarea; la intensificarea și exploatarea rațională a însușirilor de importanță vânătoarească cu aplicație la apărarea națională, și în fine la exploatarea foloaselor morale.*

Constatăm că, până astăzi nu s'a putut realiza măcar primul punct citat mai sus, care constituie problema de temei, pe care se reazămă celelalte puncte a politicii vânătoarești.

Administrația de Stat, neintervenind până azi în mod eficace, se impune ca fiecare proprietar sau arendaș al dreptului de vânătoare să-și administreze și ocrotească singuri vânatul, pentru a se putea menține țării, ultima sămânță pe care o mai posedăm.

În scopul salvării acestor rămășițe voi arăta mai jos ce trebuie făcut de către particulari. Din această expunere vor reeși și cauzele dispariției iepurilor, deci va servi drept răspuns întrebărilor cari mi s'au pus.

Pentru înmulțirea și menținerea vânatului existent, este nevoie ca acesta să găsească condițiunile de trai. Aceste condițiuni sunt: Siguranța vieții, hrană suficientă și corespunzătoare, condiții prielnice de climă și sol, în fine adăposturi, în special, pentru timpul iernei.

Viața vânatului este periclitată de: braconieri, răpitoare (socotind între acestea câinii și pisicile vagabonde), intemperiiile naturii și diferite boli.

Știind că, la noi condițiunile naturale sunt foarte prielnice și, că nu e nevoie decât în rare cazuri de a suplini lipsurile naturii, este evident că, administrația vânătoarească trebuie să dea o deosebită atenție, în primul rând înfrângerii braconajului, stârpirea răpitoarelor și să aibă grije ca să nu se facă abuzuri prin vânătoarea irațională.

Ori, înfrângerii braconajului, distrugerea răpitoarelor și controlul asupra modului de a vâna, o pot face numai oameni de specialitate, brigadierii de vânătoare, căci aceștia sunt factorii esențiali ai ocrotirii vânatului.

Pentru atingerea acestui scop, în urma insistențelor mele și cu redactarea mea proprie, s'a prevăzut în întocmirea contractelor-tip, pentru arendarea dreptului de vânătoare, atât pe terenurile statului, al comunelor, cât și al obștelor, ca arendașii să fie obligați (condiție esențială), la angajarea a cel puțin unui brigadier de vânătoare, care în afară de însărcinările mai sus arătate, avea să îngrijească de hrana vânatului pe timp de iarnă, propagând în același timp printre oamenii dela țară, dragostea pentru vânat. Tocmai pentru ca arendașii să fie în măsură de a face față acestor obligațiuni, li s'a dat terenurile de

vânătoare în schimbul unei arende absolut neînsemnate.

Față de acest program ce se întâmplă însă? Brigadierii de vânătoare, formați cu multă trudă, și chibzuială în școala specială dela Sighet, formează astăzi un corp de 150—200 de adevărați șomeri, cersind orice altă plasare a muncii lor, ca să-și țină zilele, pe când mii de contracte sunt în curs, fără de a satisface obligația primordială de a avea asemenea paznici.

Consecința este că, braconajul se răsfășă după plac și fără nici o teamă de sancțiuni, răpitoarele distrug pe capete vânatul istovit de foame în lipsa adăposturilor de hrană, câinii și pisicile vagabonzi trăesc din rămășițele vânatului scăpat de prigoana celorlalți, pe când marea majoritate a arendașilor organizează adevărate expediții de exterminare prin bătaiași, pentru a beneficia de bunul lui, înainte de a cădea victimă sigură a concurenților enumărați, zicându-și foarte firesc après moi le déluge !...

Cu o insistență tenace am perseverat ani dearându-l ca contractele celor în vină să fie reziliate, servind ca exemple pentru ceilalți contractanți, însă în zadar, așa că forțamente a trebuit să ajungem la rezultatul de azi.

* * *

În urmărirea politicii vânătoarei, am prevăzut în lege, crearea unui fond destinat organizării, administrării, ocrotirii și prășirii vânatului, cu intenția de a se procura vânat viu pentru colonizarea terenurilor curățate de vrăjmașii vânatului, nu numai în scopul înmulțirii lui, dar și pentru a preveni apariția celui mai vajnic dușman, al degenerării speciei, care prepară terenul propice desvoltării bolilor și epidemiilor.

Cu toate că, destinația fondului era limitativ prescrisă de lege, totuși acest fond, care atinge suma de zeci de milioane, a fost complect risipit, fără ca să se fi procurat vreun vânat viu pentru colonizare și distribuit ca primă de încurajare acelor proprietari sau arendași, cari au satisfăcut obligațiile contractuale și condițiunile premergătoare ale ocrotirii vânatului.

Lipsa acestor măsuri a provocat o degenerare destul de acută a unor specii¹⁾ — cu deosebire a iepurilor — punându-i astfel în condițiuni favorabile desvoltării molimelor, azi manifestate ucigător.

Isbucnind molimele, administrația vânătoarei, probabil că, în necunoașterea obârșiei și tratamentului lor, ca să facă ceva impresionant, a luat tocmai măsura diametral opusă rațiunii, oprind prematur vânătoarea de iepuri, căci răspândirea molimei este favorizată prin această măsură, și va putea periclită și unele specii de animale domestice.

* * *

În cazul actual, cercetând am constatat în multe regiuni o degenerare vădită a iepurilor, precum și

¹⁾ În alt articol voi trata mai pe larg cauzele degenerării vânatului și mijloacele de combatere.

prezența boalei numită *Cysticercus pisiformis*, ca cea mai răspândită, iar în mai mică măsură *Coccidiosa*²⁾.

Caracterele primei boale sunt: Pe suprafața ficatului apar bășicuțe transparente, de mărimea bobului de mazăre, cari conțin un lichid limpede. Bășicuțele sunt pătate de un punct albicios. Infecția își are sediul de predilecție sub peritoneu și cu deosebire pe suprafața ficatului. Privit la microscop, punctul albicios înfățișează capul teniei canine (*Taenia serrata*). Câinii hrăniți cu bucăți de carne infectate de acest parazit, vor desvolta *Taenia saginata*. Probabil că iepurii înghit oule teniei deadreptul de pe teritoriul de vânat, unde câinii și-au depus escrementele, deci ocaziunile de infectare sunt destul de numeroase.

Tratamentul. — Intestinele iepurilor infectați trebuie arse. Câinii vagabonzi de pe teritoriu împușcați fără milă și cadavrele îngropate adânc, iar câinii de vânătoare supuși unui tratament contra teniei. În timpul molimei câinii se țin închiși, iar segmentele teniei ejectate de ei, se vor distruge.

Coccidiosa: se datorește unei viețuitoare mici în formă de ouă, care se înfige în cutele intestinului subțire, ajungând până la ficat.

Simptomele boalei sunt: Gălbănare, scurgeri nazale, slăbire generală și amețeli. Ficatul se umflă, devenind dur la suprafață, iar în interiorul lui se găsesc noduri albe-gălbui în forma unei alune, cari sunt formate de o masă galbenă.

Profilaxie: Suprimarea indivizilor bolnavi.

Se pune întrebarea care va fi rezultatul măsurii de oprire generală a vânătoarei iepurilor, față de starea actuală a speciei și față de molimele existente?

Degenerarea progresivă a speciei va continua într'un tempo mai accelerat, preparând terenul și mai propice desvoltării boalelor molipsitoare.

Indivizii atinși de boală vor servi ca agenți de propagare a molimei din focarele existente asupra teritorii din ce în ce mai întinse până la cuprinderea întregului teritoriu al țării.

Convingerea mea, isvorâtă din studiarea științifică a chestiunii, este că tocmai contrariul trebuia făcut: Identificarea focarelor de infecțiune. Apoi distrugerea complectă a speciei din aceste focare și înlocuirea ei prin indivizi sănătoși de prăsilă, aduși din alte regiuni sau alte țări și abia după această operație, oprită strict vânătoarea pe aceste teritorii până la atingerea densității firești potrivită lor.

Nu numai nu trebuie oprită vânătoarea, dar pe căi legale continuată ca mijloc de profilaxie pe teritoriile infectate, chiar după termenul legal de închidere, în caz de nevoie chiar printr'un articol de lege, până la nimicirea complectă.

La pericole grave... mijloace eroice!

Cu această ocazie nu numai teritoriile în cauză vor fi avantajate pentru viitor, dar întreaga regiune va beneficia de îmbunătățirea speciei prin împăștarea sângelui, lucru impus de știință, dar complect ignorat până acum în practica noastră curentă.

²⁾ Vezi ocrotirea Vânatului mic, de G. Nedici.

Dragoste de mamă

Grup dermoplastic
Muzăul de vânătoare

Instinct sau inteligență ?

de Maior C. ROSETTI-BĂLĂNESCU

Sunt unele probleme cari rămân permanent deschise pentru vânător, cu soluțiuni discutate sau discutabile, chiar, dacă ieșind din domeniul strict vânătoresc, sunt reluate și examinate de filozofi ori oameni de știință. Am schițat într'un număr trecut al Revistei, problema vitalității vânatului — una din aceste probleme — și voi atinge o alta în articolul de față. Dar, prind mai întâi prilejul ca, să aduc mulțumiri d-lor C. Stănescu și Vasiliu (Cernăuți), pentru atât de interesante contribuțiuni ce au binevoit să trimeată Revistei pe tema vitalității. Argumentele ambilor autori converg spre aceeași concluzie, iar d. Vasiliu (ierțe-mă dacă îi trădez pseudonimul sub care s'a ascuns), a despicat amănunțit și a pus chestiunea pe adevăratul ei teren. Cred, că, punctul d-sale de vedere poate fi admis cu toți sortii de a nu greși. Mai pot fi, evident, încă discuțiuni asupra unora din elementele problemei, dar, în general, găsesc că studiul d-lui Vasiliu e unul din cele judicioase ce am citit și, în tot cazul, primul atât de complet și competent din literatura noastră vânătoarească. Să-mi fie îngăduit ca tot cu acest prilej să mai fac o constatare: sunt mulți, foarte mulți vânători de-ai noștri, vânători de clasă, culti, competenți, cu o vastă experiență vânătoarească, mânuind tot atât de bine condeiul, cât și pușca — dar cari, fie indiferenți, fie lăsători, fie puțin disprețuitori, nu aduc cinstea colaborării lor pentru folosul celor mulți. Ii întreb deschis: de ce? De ce această re-

zervă? Nu vreau să citez nume: lista ar fi lungă. Dar nu crede această elită că scrisul lor, fie educativ, fie de specialitate, ar fi nu numai binevenit — spre mulțumirea și bucuria tuturor — dar, încă o faptă bună, o datorie chiar, dacă îi doare rana de care suferă încă vânătoarea la noi, dacă le este dragă vânătoarea corectă și curată? Fie ca chemarea mea să nu rămână strigare în pustiu...

Inchei această digresiune — poate nu de tot inutilă — și mă întorc de unde plecasem. Sunt, ziceam probleme cari rămân permanent deschise pentru vânător. Una, care urmărită în sus ajunge până pe meleagurile psihologiei și a concepțiilor filozofice, este eterna întrebare, dacă actele animalelor sunt, în unele direcții cel puțin, conduse și de judecată, sau numai de un automatism original, de ceea ce se numește, destul de comod, instinct. Nu e în intenția mea să alunec prea departe în atare domeniu savant. Dela Descartes, chestiunea a rămas, în definitiv, tot deschisă, cu argumente dintr'o parte, cu exemple turburătoare de alta. Coborând însă, în sfera noastră de observații pur vânătoarești, nu se poate ca vânătorul-observator, acel care nu trece prin minunata lume a vânatului cu ochii închiși (sau deschiși numai pentru finalul focului de pușcă) nu se poate zic, ca acel vânător să nu ajungă la un moment dat fără ca problema aceasta, să nu i se impună turburătoare, gândirei.

Întră judecată în acțiunile vânatului? Părerile sunt

împărțite. În nenumărate pagini scrise pe tema aceasta găsești răspunsuri variind dela afirmativa entuziastă, atingând o vădită exagerare, până la negarea sceptică și chiar ironizantă. Argumentele pro și contra se trag obișnuit din observații directe, aceleași. Ceeace variază este interpretarea. Cum însă materialul de observații în această direcție nu va fi niciodată destul de vast când e vorba de animalele sălbatice, contribuția vânătorilor cu experiență — și serioși — ar fi oricând binevenită.

Subiectul de tratat e imens, direcția observațiilor nesfârșite. N'am puțința și nici pretenția să pot atinge în cadrul unui articol toate aspectele ce se pot desprinde dintr'un astfel de studiu, care ar trebui să îmbrățișeze toate manifestările vânatului și a întregului vânat. Voi căuta doar câteva exemplificări, cari să facă mai înțeleasă problema, așa cum răsare vânătorului, care are ochi să vadă, și timp de meditare. Lăsând la o parte alte prilejuri din viața animalelor, când aceiași problemă poate fi pusă, mă cantonez pe terenul strict vânătoresc: acțiunea ce opune vânatul vânătorului și aliaților săi, câinii; altfel zis, la ceea ce numim noi șireteniile, vicleniile vânatului. Limitez deci problema: sunt șireteniile vânatului acte în cari intră *judecată* — sau sunt ele doar rezultatul întâmplător al fricei, ori consecința permanentă a instinctului originar?

Pentru că mi-e cu neputință să iau la rând multe feluri de vânat, am să mă opresc asupra iepurelui, nu numai din pricina că este poate vânatul cel mai de curentă observare la noi, dar, încă, pentru că Urechiatul ne dă prilejul unor constatări de unde problema noastră se exemplifică destul de îmbelșugat.

E de observare curentă că, iepurele urmărit folosește vădit drumurile uscate, prăfuite sau pietroase. Exemplul acesta e excelent, încă din capul locului, ca să se vadă cum interpretarea diferită a aceleiași observațiuni poate duce la concluziuni diametral opuse: căci, dacă iepurele folosește conștient drumul pietros, uscat sau prăfuit ca să lase mai puțină urmă în nasul câinilor, trebuie admisă *judecata*; iar, dacă se admite că ia drumul sub impulsul fricei, ori pur și simplu pentru că îi vine mai ușor la fugă, nu mai sntem decât în fața unei acțiuni de instinct natural.

Dar lucrurile se complică când intrăm în domeniul „minciunilor“, a șireteniilor. Una din „minciunile“ cele mai curente și care stă la baza șireteniilor iepurelui, minciuna clasică ași putea spune, este *înțoarcerea pe urmă*. După ce Urechiatul a luat destul avans asupra câinilor, se întoarce pe același drum, urmă în urmă, până la un punct, de unde brusc se aruncă într'un salt mare în lături; de aci, sau lasă să treacă copoi lipiți de urmă, și se întoarce în cantonul său, sau o șterge fără să mai aștepte. Întrebarea se pune imediat: intră în această manevră, metodic executată, vreo *judecată*? Există vreo percepere în mintea iepurelui între acțiune și scop, sau manevra e pur instinctivă, aceiași, veșnic repetată de toți iepurii urmăriți?

Întrebarea devine încă mai turburătoare, examinând „minciuna“ *dela răscruce*. Iată iepurele urmărit ajuns la o răscruce de 3—4 drumuri. Iată-l urmând fiecare drum în parte destul de departe, întorcându-se apoi, urmă în urmă, iar la răscruce. Iată-l pornind din nou pe unul din drumuri ca, dintr'un salt enorm, să iasă

din el în lături. Se va tupila acolo sau va ieși în terenul înconjurător, va combina alte minciuni pe noul loc, până se tupilează pe strat. Unii văd în această manevră o probă absolută a intervenției judecăței. Alții pretind că toată „manevra“ nu e decât consecința *nehotărârei* animalului fugărit și zăpăcit de frică.

Dar, lucrurile se complică atunci încă și mai mult, dacă observi iepurele *neurmărit*, liniștit și singur, în momentul când vrea să se tupileze pe strat. Urmele pe zăpadă lămuresc acțiunea chiar, dacă nu ai fost întotdeauna martor ocular. Iepurele trece cu câteva sute de metri de locul unde are să se tupileze, apoi se întoarce în salturi neregulate, în mici traseuri divergente în zig-zag, tăiate de sărituri, pentru ca, în fine, dintr'un ultim salt să se tupileze pe locul ales. Ce frică intervine aci? Întrebă partizanii inteligenței acordate animalelor. Nu e o probă evidentă a unei judecăți pusă în serviciul apărării și siguranței lui? Instinct originar, răspund laconic adversarii.

Și sunt, trebuie să recunoaștem, manifestațiuni ale instinctului, atât de minunate, încât săriturile iepurelui apar de tot simple și rudimentare. Nu rezist plăcerii de a indica aci pilda pe care o găsesc cea mai înmărmuritoare din câte am cunoștință. Părăsim pentru un moment lumea vânatului ca să aruncăm o privire în lumea insectelor, minunat desvăluită de admirabilul și neîntrecutul observator, care a fost J. H. Fabre. Iată un fel viespe a cărui larvă are nevoie, în timpul dezvoltării, de pradă vie, — vie, dar necesar imobilizată. Cum se va rezolva aceasta problemă, mai ales când victima e o gărgăriță voinică, de pus la dispoziția unui mic viermușor desarmat? Ascultați ce se întâmplă: acea viespe cunoaște arta de necrezut de a paraliza dintr'o împunsătură de ac, fără să omoare, sistemul locomotor al gărgăriței. Și viespea, chirurg impecabil, va da lovitura de pumnal acolo unde trebuie. Victima astfel imobilizată, dar vie, va servi de cuib oului și de hrană larvei. De unde știe viespea, ceea ce se ignora de oameni până la cercetările lui Blanchard, că cei 3 ganglioni toracici ai gărgăriței sunt dependenți unul de altul și de unde știe că o împunsătură dată în centrul acela nervos va paraliza picioarele gărgăriței? Dacă în loc s'o paralizeze ar omorî-o, larva viespei e pierdută. Trebuie deci să reușească, și reușește! Dar, încă mai extraordinar: altă specie de viespe operează la fel, dar operează pe greere. Ei bine, viespea aceasta dă trei lovituri de pumnal, nu una, și aceasta pentru că greerele are 3 perechi de picioare ascultând fiecare de 3 centre motoare diferite: 3 ganglioni! În primul caz, o a doua împunsătură ar putea provoca moartea gărgăriței și împunsătura nu e dată; în al doilea caz, sigură de știința ei, viespea dă trei lovituri de pumnal greerului și se oprește... Iată exemple de instinct, imposibil de explicat prin vreo evoluție a inteligenței, fiind exclusă orice noțiune câștigată de viespe prin *judecată*. Din noaptea timpurilor, dintr'un instinct originar, viespele acestea execută o înmărmuritoare operație... Ce sunt atunci sărăcăcioasele giumbușlucuri ale iepurelui?

Să ne întoarcem totuși la el.

Intervine oare *judecată* când în bătae, hotărât, refuză să treacă linia ascunsă a pușcașilor, dar forțează șirul urlător al gonașilor?

Intervine oare *judecată* când urmărit trece peste mormanele de băligar, parcă cu gând să-și mascheze

mirosul urmei? Trece dinadins? Da, zic unii. În tâmplare, zic alții.

Intervine oare judecată când sculat și urmărit de câini, pleacă fără mare grabă, ca și când ar ști că trebuie să-și rezerve puterile pentru lupta care începe?

Intervine oare judecată când ghemuit pe strat, încrezător în mimetismul său, se lasă aproape călcat, ca s'o șteargă apoi tiptil în spatele vânătorului? Dar de ce se lasă atunci, câte odată, prins de urechi cu mâna?

Intervine oare judecata când se amestecă în turma de oi ca să încurce câinii? Sau e frică nejudecată, căci mai sunt și câinii și bâta ciobanului!

Intervine oare judecată când și-a ales ascunzătoarea în trunchiul scorburos al salciei, pierzându-și meșteșugit și definitiv urma? Sau nu e decât rezultatul zăpăcelii și actul disperat al fricei, ca și atunci când intră în sate și caută salvare din șopron până în pivniță?

Intervine apoi judecată când trece apa înot sau ia râul în sus, ca să-și înșele urmăritorii și să-și piardă urma?

Am putea încă continua cu întrebările despre singur iepurele, vreme lungă. Dar, rând pe rând, la fiecare fel de vânat, observațiunile se îngrămădesc. Potârnichea care se preface rănită, ispitind dușmanul și încercând să-l atragă în partea opusă cuibului; rața cu vicleniile ei, din care scufundarea între ierburi, numai cu ciocul afară atât cât îi trebuie ca să răsufle, nu e cea din urmă din toate șireteniile ce știe; savantele minciuni ale prepeliței și cărsteiului, încălcind nesfârșit caerul urmei; admirabila vigilență a găștei sălbatice; nenumăratele farse ce ți le joacă sitarul; măestria celui mai perfect artist în arta vicleniei, lupul (căci reputația vulpei o găsec cu totul uzurpată); meșteșugita folosire a terenului de către dropie, veșnic cu un ochiu peste sprânceana de pământ ce ar permite o surprindere — nenumăratele observațiuni ce se desprind din folosința vânatului de către sălbăticiunile la cari mirosul joacă un rol, instalarea sentinelelor la unele specii de vânat, vestirea pericolului prin țipete de către altele, discernământul față de capcane și, se zice, câte odată destinderea lor, și câte alte manifestări pe cari n'am iocul nici cel puțin să le enunț, dar cari toate las înțelegerea noastră nelămurită.

Instinct sau inteligență?

Am văzut mai sus că interpretarea fiecăruia joacă un mare rol, după înclinațiile personale ale observatorului. Dacă ești hotărât să vezi inteligență în orice manifestare din acțiunile vânatului, evident, vei declara că iepurele care a luat-o peste trifoiul înflorit, peste coasta îmbălsămată de mirosul cimbrului sau

ismei ori peste putoarea cânepei scoasă dela topit, a făcut-o dinadins cu gând să-și mascheze mirosul urmei. Și vei declara că cunoaște geografia și flora din jur, aplicând la nevoie aceste cunoștințe, după prilej. Dar, dacă ești pornit spre negarea oricărui amestec al inteligenței, chiar cea mai iscusită și efectivă minciună a Urcheiatului îți va apare ca ceva imuabil, impus, automat, pentru că veșnic se repetă, aceiași, de către toți Urechiații: instinct originar.

Mi-e imposibil să nu acord inteligență animalelor, pentru că am trăit și trăesc cu câinele în casă. Dar trebuie, cred, făcută diferență între animalele — sau unele din ele cel puțin — cari printr'o lungă conviețuire lângă om au avut posibilități de perfecționare prin antrenament și educație, și animalele sălbatice. Aci mai cu seamă, se pot distinge trei *instincte* fundamentale din cari decurg toate acțiunile lor: instinctul de reproducere, de hrănire, de conservare. Instinctul de conservare are o consecință imediată. teama, frica, care împinge sălbăticiunea prigonică să se scundă, să fugă. De aci s'ar pare că decurge întreaga gamă de combinații pe care le denumim noi, șiretenii. Origina lor îmi pare că e instinctivă. De aci la automatism nu e decât un pas de făcut. Totuși complexitatea reflexelor de unde purced manifestările instinctive e atât de încâlcită, când e vorba de vicleniile vânatului, în cât cu greu poți nega intervenția inteligenței. Să fie numai o iluzie? — iluzia contra căreia ne pune în gardă Descartes? Posibil. Sunt, în adevăr, animale stupide cari săvârșesc lucruri mai meșteșugit decât oricare din noi. Să admitem atunci că sunt mai inteligente decât omul? Evident, nu. Inșă între negarea totală a inteligenței la animale și „mai inteligent decât omul“, e loc destul pentru a admite măcar o licărire de judecată. De judecată sau de simple asociații de imagini? Asociația de imagini între craca care mișcă și ivirea omului, din care a eșit prudența. Dar pare evident că modul în care sălbăticiunile își capătă cunoștințele este consecința experienței și a învățămintelor ce decurg din acea experiență, animalul ajungând la noțiuni exacte numai după tentative repetate și greșuri date. Dar, atunci nu mai poate fi vorba de automatism, mi se pare. Putem face numai ipoteze: nu suntem înlăuntrul animalului ca să știm ce se petrece. Dar chiar dacă se acordă inteligență animalelor, din moment ce le admitem memoria, posibilitatea de comparare, deci de judecată, în nici un caz inșă, nu trebuie să cădem în greșeala celor prea entuziaști în această privință, cari văd în inteligența animalelor o reducțiune proporțională a inteligenței omenești. Există poate o licărire sau o posibilitate de licărire, o fosforscență, dar nu flacăra gândirei.

Cel puțin așa mi se pare.

Câteva probleme actuale ce sunt imediat de rezolvat

de Dr. I. PHILIPOWICZ

Sunt adese întrebat de ce în ultimii ani nu mai scriu nimic în „Revista Vânătorilor“, pe când înainte eram unul dintre cei mai zeloși colaboratori ai ei. E drept că, cine și-ar lua osteneala să frunzărească „Revista Vânătorilor“ din anii 1922—1927, ar găsi o mulțime de articole de diferit conținut, scrise de mine, că am fost primul care, de repetite ori și cu toată energia, am cerut rezolvirea definitivă a chestiunii câinilor și pășunatului în pădure, rămase până astăzi nerezolvate, cari sunt de cea mai mare însemnătate pentru interesele ocrotirii. S'a rezolvat, întreb eu, în decurs de 10 ani o unică măcar dintre aceste probleme? Nu! Deci pentru cine să mai scriu eu? Ar trebui cineva să aibă o răbdare mai mult decât îngerească, să fie de mare naivitate, pentru ca după atâția ani să mai poată crede că, pe această cale a opiniei publice, politica de struț și letargia locurilor competente prin procedeu energetic ar putea satisface necesităților celor mai elementare a vânătorilor. Dacă mai prind astăzi condeul în mână, o fac dedându-mă optimismului, că conducerea de acum a Uniunii cum și colaborarea silviculturilor vor putea poate lua în mână rezolvarea problemelor și o vor duce în scurt timp la îndeplinire, pe care o așteaptă vânătorimea de atâția ani. *Vânătorii așteaptă dela Uniune să-și facă datoria, și anume imediat, și să dovedească prin aceasta că voește să facă din Uniune acel prim organ de ajutor al intereselor vânătoarești, la care s'au gândit întemeietorii ei, între cari îmi fie permis să mă număr și eu.* VANATORII SUNT LA CAPATUL RABDARII LOR, EI NU MAI POT, NU MAI VREAU SA MAI AȘTEPTE. Voiu deci să prezint aci un scurt program al problemelor celor mai însemnate, cari trebuesc fără întârziere luate în mână, și să arăt calea spre rezolvarea lor, care cu energie și bunăvoință trebuie să ducă la succes.

1. — Influența crizei generale și ale sărăcirii asupra terenelor de vânătoare:

Terenurile de câmp sunt mai puțin atinse de această criză, pentru că întreținerea lor costă mult mai puțin și la aceasta participă de obicei mai mulți vânători, deci societăți de vânătoare. Cu toate acestea vedem că, și atari societăți, ce în mare parte se compun din funcționari și alți oameni de stare mijlocie, nu pot deplin face față îndatoririlor lor cu privire la plata câștiului, obținerea permisului de vânat și întreținerea păzitorilor, fiindcă au sărăcit, funcționarii și pensionarii nu-și primesc regulat salariul și pensia. Urmarea e că paza suferă, că în multe părți lipsa de plată a păzitorilor se compensează prin aceia că i se lasă vânatul împușcat, ceace iarăși nu poate fi în interesul ocrotirii și înmulțirii vânatului.

Comunele de altă parte pretind plata la zi, și în caz că aceasta nu se face, storc participarea membrilor consiliului comunal la vânătoare.

De hrănire, etc., nici nu vreau să mai vorbesc. Cum vom aduce aci un remediu?

Numai prin aceea că se vor comasa terenurile, că societățile cele mici de vânătoare se vor uni în

una mare, lucru prin care se micșorează concurența la licitații, se realizează deci o ieftenire a câștiului și se simplifică ocrotirea, deci se ieftenește de asemenea.

Această chestiune o tratez aici numai pentru complectarea ideilor, ea nu e de o însemnătate hotărâtoare.

Mult mai serioasă e această influență asupra teritoriilor de pădure cu vânat nobil, mai ales asupra acelor în cari încă nu este mult vânat, raportul între cheltueli și succes e încă foarte nefavorabil. Ori cine știe cu cât de mari spese este îmbinată întreținerea unui teritoriu de cerbi, dacă avem grije de o bună ocrotire, pază și înmulțire a vânatului.

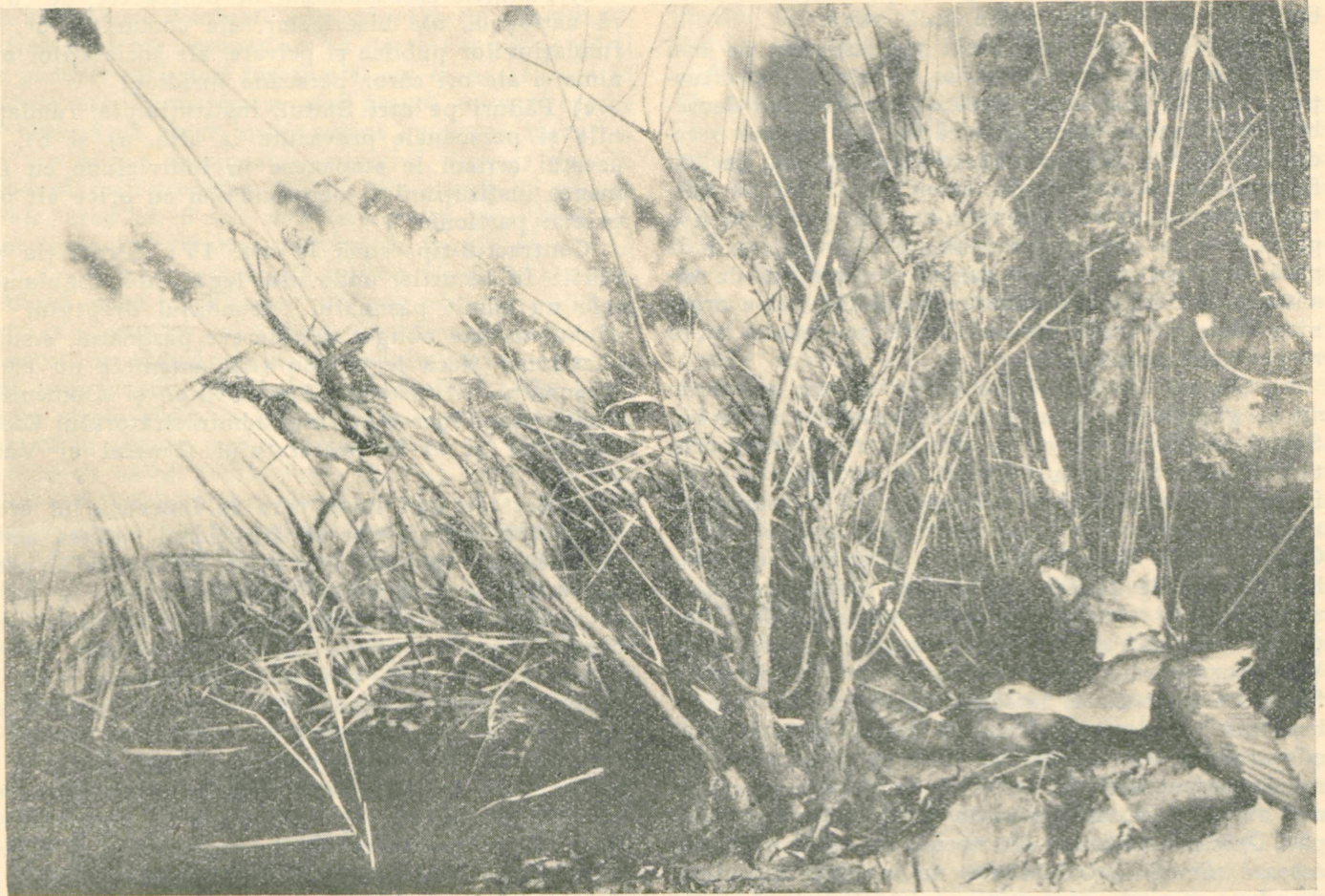
Acolo, unde numărul cerbilor este așa de suficient, în cât se poate cu siguranță calcula, că un companion străin cu dare de mână va putea ajunge să împuște un cerb, poate fi ocolul și mai departe bine întreținut chiar și când situația materială a arendașului s'a deteriorat, fiindcă atunci străinul răspunde în parte pentru spese.

Acolo însă, unde mulțimea vânatului e atât de mică, încât doborirea unui cerb e nesigură și numai vânătorul foarte versat, neobosit și care dispune de mult timp o poate spera, nu putem invita cu conștiință curată pe un străin cu dare de mână, care pentru cotizația lui în bani, de obicei mare, și pentru marile spese de voiaj, vrea să împuște ceva, să între ca părtaș, doară numai dacă riscăm să fim cu drept judecați ca oameni neleali. E, deci, eminent pericol, că, în prima linie aceste teritorii, în cari poate tocmai viitorul vânatului mare te îndreptățesc la cele mai bune speranțe, din cauza slăbirei materiale a arendașului lor, nu se mai administrează, cum ar trebui. Consecința de exemplul ar fi, ca numărul păzitorilor s'ar reduce, salariul lor s'ar scădea, sărăturile și hrănitul iarna, cum și prigonirea lupilor prin punere de hoituri otrăvite s'ar neglija, pentru a evita spesele, arendașul s'ar arăta mai rar pe teritoriu, astfel că, și controlul ar fi rar. Toate aceste împrejurări favorizează naturalmente activitatea braconierilor și numărul vânatului, care de abia începuse să se întrămeze, se decimează iarăși. Și deoarece aceste teritorii, cele slabe, sunt în majoritate, se poate ușor înțelege, la ce urmări se va ajunge aci: în detrimentul ocrotirii și înmulțirii cerbilor, în general. Munca de ani de zile de a ridica situația vânatului se va nimici în câteva luni. Dar se va mai întâmpla ceva. La arendarea acestor fel de teritorii slabe, avându-se în vedere marile spese de întreținere și micul succes ce e de așteptat, cu greu se va găsi un vânător corect ce să le ia în arendă și atunci consortiile de vânători stărvari vor pune mâna pe dânsle și le vor distruge în scurt timp.

La aceste probleme e îndecomun în joc viitorul situației vânatului nostru nobil și zădărnicierea muncii începute în scopul ridicării ei.

Fiecare specialist știe doară că nici un teritoriu de vânătoare nu e destul de mare spre a împiedica cerbii de a emigra în epoca boncanitului. O com-

Muzăul de vânătoare

ponentă pentru enorma formațiune a coarnelor cerbului carpatin constă tocmai în faptul că pornirea spre emigrare este deplin satisfăcută prin imensitatea pădurilor coerente, ceace înțeleapta natură a prevăzut în interesul neconținutei înprospătării a sângelui tocmai la această specie de animal sălbatic, mare, care se înmulțește puțin. Din lipsa de posibilitate de a se mișca liber, degenerază vânatul țării cultivate atât în greutatea corpului, cât și la coarne. Vânat mare se găsește astăzi numai în regiuni mari, coerente, nelocuite.

Reîntorcându-ne la tema noastră, rezultă din cele spuse, că autoritățile de vânătoare trebuie să-și dea silința de a privi, întreaga parte de Carpați, locuită de cerbi ca un singur teritoriu imens de vânătoare și să aibă grije ca toate teritoriile să intre în mâini bune și corecte, cari au și posibilitatea materială să suporte cheltuelile pentru ocrotirea vânatului. Căci ce folosește un ocol excelent, mare, dacă vecinii împușcă orice cerb ce trece hotarul. Mai întâi, deci, trebuie a se avea grije ca toate teritoriile, unde dăinuește cerbul, să fie bine administrate. Fiind însă aceasta, cum am zis, costisitor și dominând în țară mare lipsă de capital, ar trebui întreprinsă o mare acțiune pentru a câștiga străinătatea pentru această în special, Germania. Se înțelege dela sine că situația va trebui să fie explicată exact, ca să nu se facă iluziuni false, prețurile de arendă pentru ocoale rele, trebuie să fie ținute foarte jos, durata arendei să fie cel puțin de 12 ani, pentru a încuraja străinii; trebuie să se investească capital pentru ocrotire și

înmulțire. Mai departe la licitații să nu se pretindă prețuri prea mari, pentru a-i da și indigenului cu dare de mână posibilitatea de a administra bine un teritoriu. Ar trebui iarăș să se isbutească necondiționat, că teritoriile de vânătoare cu vânat nobil să fie arendate numai pe timp de cel puțin 12 ani, acolo însă unde s'au arendat pe timp mai scurt și arendașul s'a purtat corect și a investit capital în interesul ocrotirii și înmulțirii, contractul să se prelungească până la 12 ani, fără urcarea câștiului, ba chiar în cazuri, când acesta e prea mare, să se reducă amăsurat valorii de azi a banului. E, în gradul cel mai înalt imoral și servește numai pentru a speria pe arendașul cinstit, a încuraja pe distrugători, dacă te folosești de munca și capitalul investit al altuia, ca după câțiva ani să urci câștiul. Ce e astăzi un câștiu amăsurat? Aceasta se poate constata, numai dacă se ia în considerare, cine și cât capital a investit și în ce situație se găsește vânatul. A investit arendașul, atunci e echitabil să ceară un preț mare. Dar câți de acești arendașii sunt? Cel mult poate câțiva particulari. În cele mai multe cazuri arendașii sunt Statul, fondul și comunele. Și, că aceștia nu fac nimic, nu trebuie să mai accentuăm, aceasta o știe ori cine.

După care cifre putem noi clasifica o situație a vânatului? Am în vedere numai cerbul căci el e de cea mai mare însemnătate. Situația vânatului se poate numi foarte bună, dacă pe un teren de 1000 ha., se găsesc în mediu cel puțin 5 cerbi și 15 ciute și viței, deci 20 bucăți, ea se poate numi bună, dacă

în acelaș raport se găsesc 15 bucăți, e mijlocie la 10 bucăți și slabă la mai puțin decât atâta.

Dacă facem abstracție dela pretențiunea de mai nainte de a face acelui arendaș, care a ridicat situația vânatului și a făcut investițiuni, beneficii deosebite și observăm numai atât că lui i se cuvine o reducere de 50% din prețurile menționate mai jos, ar fi amăsurat pentru prima categorie 10 lei de hectar, pentru a doua 7, pentru a treia 5 și pentru a patra 2—3 lei, dacă arendașul are să îngrijească de pază, ocrotire, hrană și organizarea terenului de vânătoare. Atunci, după cum trebuie să fie, sau e organizat deja, îl costă un cerb între 30—15.000 lei, o respectabilă sumă astăzi.

În caz că, din oareșicare motiv pentru un teren nu se găsește un arendaș potrivit, atunci ar trebui Statul să intervină și să administreze provizoriu terenul. Un exemplu deosebit de evident, ce influență distrugătoare are lipsa de bani asupra situației vânatului, voi să arăt aici: moșia silvică Crasna Ilschi din Bucovina, în întindere de 8000 ha.; situația la poalele Carpaților, aparține acum unei societăți pentru producția lemnului. Un funcționar mai înalt al acestei societăți, principele Petru Wittgenstein, un model de ocrotitor și vânător, a făcut din acest teren, sărăcit complet de bandele de braconieri, cu imensă trudă și jertfe pecuniare un adevărat rai. În timpul din urmă se găsea acolo un număr respectabil de cerbi, ce mugeau cum nu se mai auzise de 20 ani pe acolo, întâlneau țapi la orice pas. De când a ieșit el din societate, nu se mai interesează nimeni de vânătoare, nu se găsește nici un arendaș, care să aibă atâtea mijloace ca să preia terenul și braconierii serbează iarăși festivități, în scurt timp nu va fi nici urmă de vânat pe acolo.

Aceasta încă nu e totul. Pentru a încuraja pe arendaș trebuie și arendașul să-i fie prevenitor în diferite privințe. E necondiționat necesar ca, prin ordinul de mai sus, să înceteze dela 1 Septembrie, până la 10 Octombrie, orice lucru de pădure, afară de acela care absolut nu poate fi amânat, pentru ca îndată înainte și, în decursul timpului goanei să i se dea vânatului liniștea necesară și vânătorului posibilitatea de a vedea ziua vânatul și a-l vâna.

E timpul cel mai suprem, ca două chestiuni, pe cari le-am emis de nenumărate ori atât în „Revista Vânătorilor“, cât și în adunările generale ale Uniunii, să fie, în fine, definitiv rezolvate chiar în iarna aceasta. Aceste chestiuni, asupra cărora voiesc să vorbesc separat și pe cari voiesc să le pun, ca probe de încredere, sunt:

Pășunatul în pădure și chestiunea câinilor, care stă în strânsă legătură cu prima.

PAȘUNATUL ÎN PADURE

Articolul 15 din codul silvic, care conform Monitorului Oficial No. 59 din 17 Iunie, desființându-se în acelaș timp toate legile cele vechi, este singurul valabil pentru întreaga Românie Mare, sună: „Pășunatul în pădurile supuse regimului silvic, prevăzute la art. 1, alin. a., b. și c., este cu totul oprit. Art. 1, zice: „Sunt supuse regimului silvic și se va administra conform legii de față:

a) Pădurile ce aparțin Statului, Domeniului Coroanei, Casei Școalelor, Casei bisericești, județelor, comunelor, Eforiei spitalelor din București și Episcopiei Sf. Spiridon din Iași;

b) Pădurile așezămintelor de binefacere, de cultură națională, ale bisericilor, ale comunităților, ale fundațiilor publice și private, ale societăților anonime și ale ori căror persoane juridice;

c) Păduri pe cari Statul, instituțiunile, fundațiunile și persoanele prevăzute la alin. a) și b), ale acestui articol le stăpânesc în indiviziune cu asemenea instituțiuni și persoane sau cu orice alt proprietar particular“.

Contractul-tip, sună la art. IV: „Protecția pădurii: În locurile, unde nici legea, nici regulamentele nu admit pășunatul, arendașul dreptului de vânat, nu este obligat să tolereze pășunatul. Asupra chestiunii, dacă legea sau regulamentele nu admit pășunatul, Ministerul Agriculturii și Domeniilor decide, după luarea avizului administratorului Cassei Pădurilor și al Inspectoratului General al Vânătoarei“.

Dacă cetățeanul loial, care în inocența lui crede că trăește într'un stat constituțional, citește aceasta, va lua cu cel mai curat cuget în arendă un teren de vânătoare în una din pădurile arătate la art. 1, al. a, b, și c, al Codului silvic și va plăti mulți bani, convins fiind că nici o oaie nu va tulbura liniștea vânatului său. Căci aliniatul din contractul-tip, că Ministerul decide, unde pășunatul este permis sau nu, poate el să-l înțeleagă în așa fel, că aceasta se face numai în cadrele normelor legii. Departe de aceasta! La noi Ministerul stă deasupra legilor votate de Parlament și sancționate și semnate de Rege. Și astfel apare an de an, următorul ordin:

„Ministerul Agriculturii și Domeniilor a decis să se permită în mod excepțional și numai anul acesta pășunatul în pădurile comunale, compesoarele moșnești ale societăților și ale instituțiilor publice... iar regiunile de munte și mai cu seamă acolo unde n'au unde pășuna, dacă sunt scoase din pădure, învoirea se va face până la 1 Octombrie“.

Aci avem deci un caz tipic de cea mai grosolană călcare a legii, care interzice categoric pășunatul în menționatele păduri. Ce poate să-și gândească bietul arendaș, dar ce, și, în întreaga lume, despre această concepțiune anarhică, când dela dânșii să cere respectarea legilor, dacă Ministerul însăși merge în frunte cu un exemplu de cea mai flagrantă, oficioasă călcare de lege? Întreb numai una? Dacă într'adevăr interesele vitale ale locuitorilor din munți, recer, ca, oile și, caprele lor, să pască în pădure și s'o nimicească, pentru ca urmașii noștri să moștenească munți goi cu secetă și foamete, cum prinde a fi în unele regiuni, de ce n'are nimeni curajul să modifice corespunzător legea, pentru ca arendașul dreptului de vânătoare, înainte de a se obliga prin contract la spese mari, să știe, cum stă. Însă cum se procedează astăzi, că, în contract stă: „Arendașul nu trebuie să tolereze pășunatul, unde legea și regulamentul îl interzice“, pe de altă parte păzitorul legii, Ministerul dispune „excepțional“ contrariul și autoritățile, când se apelează la dânsule, se ascund după acel ordin ministerial, nu e nimic alta decât o înșelăciune oficioasă, comisă față de arendașii dreptului de vânat. Asupra pagubelor cauzate prin pășunatul pădurilor ca atare și a celor cauzate de câinii însoțitori de turme cu privire la vânat și vânătoare s'a scris atât de mult, încât nu mai rămâne decât un cuvânt să-l mai spus aci. Menționatul ordin a primit anul acesta un adaos, și anume: că, pășunatul e permis, excepționate fiind „păr-

țile de pădure destinate pentru protecția vânatului". Intreb cine are competența să destineze aceste părți de pădure, cari sunt instanțele, cât se poate avea în vedere, etc. Nimic nu se zise despre aceasta, ceea ce se chiamă că acest întreg adaos spânzură în aer și nu are nici o însemnătate practică. Imensa pagubă produsă prin pășunat, privită din punct de vedere silvic, cred că, o voi caracteriza mai bine prin cuvintele unui silvicultor destoinic și harnic, în a cărui op. „Glosa pădurei“ scrisă, purtat fiind de cea mai sublimă etică, patriotism, de cea mai mare cunoștință a lucrurilor, se găsește următorul pasaj: „pășunatul în păduri și în parchetele tinere este cel mai urât și stricăcios păcat al lăcomiei“. Ce au să caute vitele cuiva în pădure, când v'am arătat mai sus, că în pădure trebuie să fie umbra cea mai deasă, pentru ca ea să poată crește bine și bogat, și când știut este, că în umbra deasă nu crește iarba nutritoare? Atunci ce căutați cu vitele în pădure? Nici un folos nu aveți și vă înșelați numai înșivă, crezând că vitele au ceva folos din acea iarbă searbădă de pădure. În schimb însă aduceți pădurii de o mie de ori mai multă stricăciune decât micul folos ce trageți din acest pășunat nesocotit, căci vitele cu unghiile lor rănesc rădăcinile arborilor, bătătoresc solul și strică pătura moartă, iar copiii de după vite și păstorii ciopârțesc arborii, îi încrestează și ju-poaie; dau foc pădurii, ba mai fac și multe blestemății, de pe urma cărora se aleg în viață niște ne-trebnici, blestemați și răufăcători.

Cu pășunatul distrugeți plantația tânără, pusă cu cheltuială și trudă, pentru un folos care nu ajunge nici a suta parte din paguba făcută cu distrugerea tinerei păduri, nici în timpul celei mai mari secete. Pășunatul caprelor în păduri trebuie oprit cu de-săvârșire și pentru totdeauna. Pășunatul este o mare batjocură adusă pădurii de către om, o necinste din cele mai mișelești. Feriți-vă deci de a mai pășuna pădurile“.

Sunt convins că această concepțiune o împărtășesc toți silvicultorii din cea mai adâncă a lor convingere. Însă cum stă cu aplicarea practică a acestei concepțiuni teoretice, unica exactă, ideală și legală? Un exemplu pentru aceasta. Dela același silvicultor, atât de stimat de mine, care e și vânător co-rect, în urma cererii mele în scris, că, dacă nu se respectă legea, cel puțin o parte mică, a șasea parte dintrun teritoriu de 18.000 ha., să fie scutit de pășunare, a sosit, un răspuns oficios, din care citez aci câteva pasaje importante pentru tema noastră: „.....De altfel toate cele 44 comune ale căror păduri se administrează de această Direcțiune, exercită acest drept din strămoși și având în vedere că, în păduri mai mari ca 30 de ani nu se face nici o pagubă.... Ministerul Domeniilor, cu derogare dela art. 15 din Codul silvic, a permis în fiecare an pășunatul în păduri în condițiunile art. 16 din Codul silvic prin ord. Casei Pădurilor No. 112.200 din 20 Mai 1931.... În ceea ce privește ordinul Direcțiunii silvice B., No. , prin care s'a permis trecerea cu oi, prin plantațiunile tinere de 1—2 ori pe săptămână.... Direcțiunea silvică B., a permis în mod facultativ trecerea prin plantațiunii mai bătrâne de 30 ani.... Prin urmare nu este vorba.... de pășunare în continuu a plantațiunilor, ci de o măsură silvic-culturală dela care am constatat în cele mai multe cazuri că dă rezultatele cele mai frumoase posibile. Baza acestei măsuri este amenajamentul pă-

durilor în chestiune, aprobat cu ordinul Casei Pădurilor No.....“.

Având în vedere cele mai sus din cari rezultă că, măsurile luate de Direcțiunea silvică, nu stau în contradicție cu ordinele ministeriale și cu contractul de vânatoare și, că paguba pretinsă de d. arendaș constă numai în neliniștirea terenului prin câinii cari însoțesc turmele de oi, iar în contra acestora noi nu putem lua alte măsuri decât acele ordonate de Minister (jugul reglementar la gât) avem onoare a vă ruga să binevoiiți a confirma și menține în vigoare și pentru mai departe ordinele circulare anexate aci în copie, luând în considerare că nu se pot jertfi necesitățile vitale ale populației unui întreg ținut în favorul unei singure persoane“...

La aceasta e încă de observat că plângerea mea am înaintat-o la 31 Iunie 1931, iar răspunsul l-am primit la 28 Mai 1932, deci după 11 luni.

Or, vr'o câteva probe din o a doua adresă a aceleiași Direcțiuni silvice, în aceeași afacere: „Prin faptul că, și în anul curent Ministerul de Domenii a aprobat aplicarea dispozițiunilor art. 16 din Codul silvic, privitoare la pădurile din administrația noastră în favoarea comunelor proprietare..., comuna poate băga vitele să pășuneze în toate porțiunile de pădure mai bătrâne de 30 de ani, și nu există nici o bază legală pentru anularea acestui drept de pe a șasea parte din suprafața pădurii pe lângă plantațiuni, precum pretindeți d-stră. În ce privește scoaterea vitelor dela pășune la data de 25 August, nu avem nici un mijloc formal.... să executăm această dorință a d-stră, prin faptul că ordinul onor. Ministerului, care permite pășunatul în pădurile în chestiune, fixează și data de 1 Octombrie până la care se poate da învoire de pășunat.... Referitor la câinii, avem onoare a vă aduce la cunoștință că, pentru motivul că, și legea pentru protecția vânatului prin excepție permite lăsarea câinilor păzitori de turme pe teritoriile de vânat, nu avem mijloc legal de a-i opri să treacă prin pădure și nici de a micșora numărul lor.... Cu toate că pentru satisfacerea d-stră nu există temei legal nici în privința restrângerii dreptului de pășunat al comunelor, nici în ce privește câinii ce însoțesc turmele de vite.... vom căuta prin mijloacele de convingere și bună înțelegere ce ne stau la îndemână să luăm măsurile ca, să vă înlesnim vânătoreea și să vă ajutăm în ocrotirea vânatului nobil, conștienți fiind că aceasta este o frumoasă podoabă a pădurilor ce ne sunt date în grije“.

Dacă comparăm părerile prea stimabilului domn silvicultor din „Glosa Pădurei“ cu cele din adresele oficioase, suntem dispuși a exclama ca Faust: „Două suflete locuesc, ah, în pieptul meu“. Unul al specialistului nobil, conștient de misiunea sa, care ca silvicultor și patriot iubește pădurea; al doilea, care trebuie să facă mari concesiuni acestei stricte concepțiuni despre scutirea pădurei de pășunat, tocmai pentru că autoritatea superioară, Ministerul, însăși pășește pe calea de călcare de lege. Ar duce prea departe dacă am voi să combatem fiecare punct din pasajele citate. *E suficientă constatarea că, chestiunea pășunatului trebuie până la primăvara viitoare să fie numai decât definitiv rezolvată în mod legal.* La ultima adunare generală a Uniunii am adus-o din nou pe tapet și d. Horia Lazăr a promis că va face ordine în timpul cel mai scurt. Acum are d. Horia Lazăr cuvântul. Toată vânătorimea și toți sil-

vicultorii cari iubesc pădurea, aşteaptă dela dânsul împlinirea cât de curând a promisiunii sale, a cărei rezolvare dreaptă îi asigură un merit etern. Conducătorii Uniunii însă au îndatorirea să intervină necontent, ca rezolvarea să urmeze imediat şi să nu fie iarăşi amânată. Trebuie să înceteze odată vecinica luptă dintre vânători şi silvicultori şi populaţie. Deocamdată noi vânătorii suntem în drept, fiindcă avem de partea noastră legea, a cărei călcare prin ordinele ministeriale putem să o numim abuz contra căruia vom trebui în viitor să cerem o hotărîre judecătorească pentru deplină despăgubire.

CHESTIUNEA CAINILOR

Această chestiune stă în cea mai strânsă legătură cu cea de mai înainte şi îşi are cea mai principală importanţă cu privire la câinii însoţitori de turme, căci ceilalţi ce hoinăresc fără de nici un drept, trebuie fără doar şi poate să fie nimiciţi, căci legile actuale dau dreptul la aceasta. Şi, dacă aceasta nu se face, vina o poartă arendaşul şi păzitorul vânătoarei. O reducere a numărului câinilor, care e pretutindeni mult prea mare, se poate face numai prin măsuri fiscale şi de poliţie veterinară. Altfel stă cu chestiunea câinilor însoţitori de turme. Pentru aceasta există o dispoziţiune legală, care excepţional, sub anumite condiţiuni, reglementate într'un ordin ministerial, li permite petrecerea pe terenul de vânătoare, însă numai cu jug la gât. Cum e aceasta în realitate? Abaterea e regulă — şi jugul? O măsură ce e foarte bună la masa verde, care ar fi poate bună şi pentru o seamă de demagogi pentru ca să distrugă şi ultima urmă de legalitate în această ţară şi să-şi vâre nasul pretutindeni, însă o măsură foarte slabă pentru ocrotirea vânatului! Mai întâi jugul, admitând că e reglementar aşezat, nu ajută de loc contra distrugerii cuiburilor de cucoşi sălbatici sau de alte clocitoare pe pământ. Tot atât de puţin ajută el în contra prinderii găinilor ce stau lipcă pe ouă şi a tinerelor patrupede, ce nu pot încă alerga bine. Cum tocmai în timpul acesta, când pericolul e cel mai mare, intră turmele în pădure, îşi poate ori cine închipui, ce pabugă imensă se face. Şi cum se poartă păstorii? Dânsii, sau ignorează complet dispoziţiunea cu riscul, ca să fie împuşcaţi câinii, după ce au nimicit o mulţime de vânat tânăr, sau iau imediat jugul jos, după ce păzitorul de vânătoare a ieşit din raza vederei. Or, e posibilă o controlă permanentă în teritoriile de vânătoare din munţi cari au întinderi imense? Cred că numai acela care nici când n'a fost pe teren, poate să creadă aşa ceva. E de ajuns să alerge câinele numai câteva ore liber prin pădure, ca să facă atâta stricăciune, că întreaga ocrotire şi înmulţire e compromisă. *Jugul e deci o măsură fără nici o valoare.* Ce ar putea însă să se facă cu buna voinţă din partea locurilor competente, şi fără o lege specială, e reglementarea întrebuintării câinilor însoţitori de turme? E suficient mai întâi o limitare a numărului, şi anume în teritoriile în cari provine lupul şi ursul, să se permită la 100 oi, un câine; la 300 oi, doi câini; la 500 oi şi mai multe (patru), şi aceştia ziua să fie legaţi la stână şi numai noaptea să se deslege, când dânsii şi aşa nu se îndepărtează mult dela foc. La ce bun, întreb eu, trebuie să însoţească câinii oile pe o poiană ce o poţi cuprinde cu ochii, la marginea căreia cu pădurea se găsesc cuiburile găinilor săl-

batice? Şi chiar dacă pe unele locuri păşunatul în pădure e permis, ar putea eventual un singur câine să meargă alături de păstor, spre a căuta oile ce se pierd de turmă. În nici un caz nu mai mulţi. Cu aceste două măsuri, limitarea numărului şi legarea câinilor ziua la stână, s'ar înlătura vecinicul punct de ceartă şi ar creşte numărul vânatului, în special al găinilor sălbatică. Cerbul n'ar mai fi fără încetare neliniştit, ar mugi bine şi ziua mare, şi tânăra generaţie ar fi asigurată, pentru că ciutele a fata, n'ar mai fi luate la goană, şi nici un viţel rupt de câini. Tot aceasta e de zis şi cu privire la căprioare. Natural că, la plecarea turmelor, primarii ar trebui să supravegheze această limitare şi neexecutarea măsurilor indicate ar trebui pedepsită nu numai cu nimicirea câinilor, ci, şi, cu alte sancţiuni simţitoare faţă de posesorii lor, şi în caz de repetire, îndeosebi când însoţesc câinii turma în pădure, cu retragerea dreptului de păşunat în pădure. Numai în acest mod va succede înlăturarea acestui uz vechi de mii de ani, astăzi pe multe locuri superfluu, ce aduce cea mai mare pagubă situaţiei vânatului. Ştiu prea bine ce ţipete grozave se vor ridica contra acestei măsuri, ţipete cu refrenul: „Câinii trebuie să fie, căci de altfel ne mănâncă ursul, şi lupul oile!“ Eu sunt atât de obiectiv şi cu dreptate că, să admit că ocrotirea ursului, cum se face ea acum, are nevoie de o reglementare cu privire la paguba ce o fac. Insa, dacă, îmi spune cineva că, numai câinii mulţi sunt în stare să prevină paguba ce o face ursul şi lupul, bazându-ne pe o experienţă de mai bine de zece ani ca arendaş a unui mare teritoriu de munte, trebuie să-i spun că nu pricepe nimic. **NUMAI AJUTORUL VANATORIMEI, CARE CUNOAŞTE MIJLOACELE ŞI ARE POSIBILITATEA DE A PRIGONI LUPUL ŞI A-L DECIMA ŞI DE A ȚINE URSUL ÎN LIMITELE PERMISE, POATE APARA POPULAȚIA DE PAGUBA.** Insa aceasta este de dovedit. Unde vânătoarea e reglementată, arendaşul sau posesorul trebuie, chiar în interesul ocrotirii vânatului, să nimicească lupul când, cum şi unde numai poate. Ursul însă este mult mai puţin rău decât păstorul care însuşi, sau a cărui câini ucide oaia, spre a o mânca, minţind că a sfârticat-o ursul. *Invers, unde nu există arendaş de vânătoare sau un atare care nu face nici un rău păşunatului şi câinilor, fiindcă nu voeşte sau nu poate investi nimic pentru ocrotire, crezând că pe lângă aceea ce nimiceşte păstorul, câinele sau lupul, va rămâne şi pentru dânsul ceva de vânat, fără să aibă cheltueli şi neplăceri, acolo lupul se va înmulţi naturalmente nestingherit şi va face imensă pagubă.* Deci şi din acest punct de vedere trebuie adusă la îndeplinire mai sus menţionata mea cerere, ca toate teritoriile de munte să fie date în mâini bune, corecte şi autorităţile de vânătoare prin măsuri şi sancţiuni draconice, să bage de seamă ca, nu numai arendaşii, ci, şi proprietarii de păduri să dea cea mai mare atenţie prigonei lupului. *Pentru omul de bună credinţă deci nu e nevoie de dovadă, că tocmai vânătorul cel bun e cel mai bun aliat al posesorului de oi, în lupta contra fiarelor răpitoare, că tocmai populaţia trebuie să aibă cel mai mare interes să sprijinească pe vânătorul corect şi să nu-i facă la tot pasul greutăţi.* La aceasta se numără în prima linie restrângerea păşunatului în pădure şi limitarea numărului şi reglementarea ţinerii câinilor însoţitori de turme. În o mare parte din teritoriul meu de vână-

toare, a cărui întreținere și pază mă costă bani grei, de 10 ani, nu se poate absolut realiza înmulțirea cerbilor, fiindcă toți pașii mei făcuți pentru restrângerea măcar în parte a pășunatului în pădure cu oi și capre n'au nici un succes. Fiecare stână are câini în număr nelimitat cari nimicesc ori și ce vițel de cerb, distrug toate cuiburile de cocoș sălbatic, dar paguba făcută de lupi, cu toată mulțimea de câini, de cari fiecare stână are câte 30 și mai mulți, a fost anul acesta enorm de mare, fiindcă tocmai întreaga vecinătate nu face nimic pentru nimicirea lupilor, astfel că munca mea pentru ocrotire, nu poate să aibă nici un succes. Însă oamenii nu vor să înțeleagă aceasta. Le place mai mult ca lupii să le decimeze oile și ei înșiși cu potâi de câini și turme de oi și capre să cutureiere pădurile și să le strice fără ori și ce restricțiune ca, înainte cu mulți ani, de cât să se supună în folosul propriu restricțiilor legale. Poate o pornire de libertate, ce a fost odată, ca și multe alte lucruri frumoase, dar astăzi ca și multe alte celea, ba ca toate celea trebuie să se acomodeze altor interese, cum le cere timpul, cum le cere conlocuirea într'o structură de stat în ordine așezată. Și, dacă cineva nu înțelege asta și se pune în afară de această structură, atunci n'are decât să sufere întreaga duritate a legii. Nu merge ca unul să poarte toate sarcinile și celălalt să guste numai folosul ce-i place lui. Autoritățile silvice trebuie în privința aceasta să procedeze cu toată energia, indiferent dacă aceasta le convine sau nu, unor fericitori de lume cărora interesul propriu și obținerea de voturi la alegeri pentru profitul personal le sunt mai importante de cât fericirea și viitorul acestei țări. În finea discuției asupra chestiunii pășunatului, pentru a ilustra strigătul de luptă ce-l auzim atât de adesea: „Populația se păgubește“, voi să citez aci verbal un pasaj dintr'o adresă oficială a Direcțiunii silvice B., din anul 1929, către primăria unei comune: „.....Totodată nu pot lăsa fără obiecțiuni împrejurarea că, în comuna S., sunt în prezent aproximativ 410 capi de familie, între cari 21 au singuratic dela 60—150, în total circa 1800 oi; 76 capi de familie au singuratic dela 16—20, și în total circa 2194 oi; iar 310 capi de familie nu au nici un fel, prin urmare pășunatul în pădure nu formează interesul locuitorilor comunei, ci numai celor 97 locuitori, adică mai puțin ca $\frac{1}{4}$, parte a locuitorilor comunei, cari au oi, și mai mult celor 21 proprietari, care fiecare are dela 60—150 oi, pe când mai mult de $\frac{3}{4}$ părți ale locuitorilor nu sunt interesați în ce privește pășunatul în pădure, n'are oi și n'are nici un folos din pășunatul pădurei. Deci nu ținem ca drept, ca o parte mică din locuitorii din comună — să tragă singură folos — în sarcina majorității locuitorilor din comună“.

Această constatare oficială dovedește iarăși ca, și multe altele cât de nedreptățite și neadevărate sunt atacurile, îndreptate în numele sfânt al democrației și a suprimării sfintelor drepturi străvechi, ale populației, contra vânătoarei și a vânătorilor, voind o seamă de oameni chiaburi să tragă folos din aceasta, cărora, natural, li convine să poată trăi comod pe spinarea altora.

INSPECTORII DE VANATOARE ȘI PAZNICII PUBLICI

Poziția de astăzi a unui inspector onorific de vânătoare așa asemăna-o cu poziția unui șofer excelent,

harnic și devotat, care șade la volan și totdeauna e gata să conducă bine și energic mașina, căruiua însă îi lipsește total benzina, astfel că e nevoit să ceară o pereche de cai, când voește să plece. Până ce sosesc caii, trece timp, caii trag încet, din care cauză ajunge el târziu la destinație, funcțiunea lui e subordonată vizitiului și acesta pleacă numai atunci, când nu are alta ce face. E drept că mai de mult se călătorea numai cu trăsura trasă de cai, și mai înainte numai de boi, însă, fiind mai binele dușmanul binelui, călătorim astăzi cu automobilul. Deci, un inspector de vânătoare fără diurne de călătorie și fără organe proprii de executivă, plătite, este un mijloc foarte problematic. Din practica mea de 10 ani, ca inspector regional de vânătoare al Bucovinei, care numai prin pozițiunea sa de altfel, munca prestată și relațiuni personale, are sprijinul autorităților și din această cauză am putut presta multă muncă reconstructivă, pot bine judeca, ce ar putea însă lucra un inspector de vânătoare atunci, când ar avea mijloace și organe subalterne proprii. Știu foarte bine că, în timpul, când este oprit vânatul se vinde aproape zilnic pe piața din Cernăuți, vânat bătrân și tânăr, prins sau împușcat fără drept. La numărul minimal de sergenți de poliție nu te poți de loc gândi să ceri ajutorul lor. Cel mult doară de s'ar putea face din când în când câte o razzie, aceasta natural nu e aproape nimic. Despre necesitatea de a controla regulat afară la țară, în pădure și pe câmp activitatea arendașilor și a proprietarilor de terenuri de vânătoare, de a supraveghea ocrotirea particulară a vânatului și de a da informațiuni instructive nici nu mai vreau să vorbesc. Ce zice legea în privința aceasta? Art. 98: „Pentru regularea tuturor chestiunilor referitoare la vânat, organizarea și administrarea vânatului, pentru posibilitatea protejirii intereselor și ocrotirii lui, pentru formarea unui corp de păzitori pregătiți și jandarmeriei de vânătoare, se înființează la Ministerul de Domenii un fond de vânat“. Art. 99: „Personalul serviciului vânatului va fi plătit în cursul exercițiului bugetar 1921—1922 din încasările cari se vor face, potrivit art. 98, urmând a fi trecut în buget cu începere dela 1 Aprilie 1922“. Vedem deci că, la fel, ca, și, cu privire la pășunatul în pădure, legiuitorul a așezat totul exact. Or, îmi permit a întreba, de ce nu s'a aplicat aceste articole din lege, unde sunt păzitorii pregătiți, unde e jandarmeria de vânătoare, și cum s'a întrebuințat în decursul anilor întregi, fondul de vânat, și de ce nu se aplică mai departe și acum după zece ani, aceste articole din lege? Poate că e cineva ca să-mi poată da răspuns la această întrebare? Dacă fondul de vânat s'ar întrebuința într'adevăr așa cum stă în lege, cum nu mai e singur bine și cum trebuie, atunci — și cred că, aceasta ar fi în interesul vânatului și al vânătorilor, lucru cu care acești din urmă ar fi înțeleși — taxele pentru arme ar trebui să fie majorate de cinci ori, adică dela 10 la 50 lei, cele pentru câini de trei ori și toate celelalte îndoite. Și acum vin amenzile în bani, din cari jumătate ar trebui să încurgă în fondul de vânat. Întâi ar trebui și acestea majorate îndoite, fără ca judecătorul să aibă drept să reducă sub măsura cea mai mică; și al doilea, ele ar trebui să fie într'adevăr încasate, ceace acum se întâmplă rar. În deosebi pedepse mari, în bani, ar trebui să se dea posesorilor particulari de terenuri de vânătoare, cari nu respectă deplin art. 15, cu care se poate

atinge de dâșii. Deci, ceea ce e imediat necesar și posibil a se face din veniturile vânătorii, este o dreaptă dotare a inspectorilor de vânătoare cu diurne de călătorie și înființarea unui corp de jandarmerie de vânat, cel puțin numirea a 3—4 păzitori publici pentru fiecare județ și 1—2 pentru orașele mari. Gospodăria de protecție, că un inspector de vânătoare să aibă un salariu lunar de 12.000 lei, și altul să-și ia din buzunarul propriu, imprimatale necesare, trebuie să înceteze pe loc. Controlul asupra fondului de vânat trebuie să-l ia vânătorii înșiși în mână, prin reprezentanții delegați de Uniune, în consiliul permanent. Apoi ar trebui să aibă loc o descentralizare rațională și obligativă a agendelor vânătoarești dela Direcțiunea generală la Inspectoratele regionale și calea de serviciu ar trebui să fie absolut observată. Confuziunea și chiar ridicola fărâmițare a autorității centrale prin corespondența cu fiecare vânător și cu fiecare societate de vânătoare din întreaga țară, prin înconjurarea inspectorului de vânătoare, e o dovadă crasă a lipsei de organizație administrativă sau a tendinței conștiente de a centraliza totul, chiar și cele mai proaste cazuri într'o mână. Aceasta a fost poate posibil în mica Românie veche, în România Mare de astăzi, *e absurd și foarte dăunător bunului, repedelui mers al lucrurilor.

În expunerile mele am arătat acele probleme cari nu numai, că sunt cele mai urgente, dar cu bună voință și energie corespunzătoare, și ușor, și repede de adus la îndeplinire, fiindcă nu cuprind în sine, modificări de legi actuale, ci numai aplicarea și regulamentul lor.

Domnule președinte dr. Costinescu, d-voastră sunteți ales la adunarea generală ca expresia speranțelor noastre. La prima adunare generală, d-voastră și sivicultorii conducători, cari au dat promisiunea solemnă că vor conlucra cu cel mai mare zel și al căror ajutor la rezolvarea menționatelor probleme, este decisiv, veți trebui să aduceți vânătorimeii care v'a ales, noua rezolvire a acestor probleme. Aceasta așteptăm dela d-voastră! Atunci veți avea din partea noastră acelaș sprijin pe care vi-l dăm acum, deplin și din toată inima.

Muzăul de vânătoare

Muzăul de vânătoare

Până când...?

de C. S., Ploești

În articolul precedent am arătat unele lucruri, care dovedesc neîndoelnic, că una este legea și alta aplicarea ei. Numai din necoesiunea și neconsecvența acestora se explică împuținarea vânatului într-o țară dotată cu o natură bogată și cu cele mai bune rândueli vânătoarești.

Și se pare că acest non sens încă nu se bucură de o sinceră tâlmăcire. Preocupării celei mari și în totul hotărâtoare se substituie ca o ciudată ironie complexul unor preocupări mărunte și în loc să apucăm pe calea cea dreaptă, care este tot atât și de simplă, buimăciți de frumusețea înfiripărilor pe hârtie pierdem cu totul orientarea și ne întoarcem — după multe frământări zadarnice — tocmai de unde am plecat.

Acum se pregătește material nou pentru o lege și mai bună. Dar cât de puțin prețuește acest calificativ de bun și de mai bun, când vine în considerațiune efectul acestor legi!

Dacă într'adevăr cea în vigoare n'ar cuprinde totul tot, ne putem întrebarea: câte din prevederile ei s'au îndeplinit și care mai sunt cele două-trei, care nu găesc compatibilitate?

Dar ce zic? Afară de cei puțini, din lumea intelectuală, câți oameni, în țara noastră, cunosc legea vânătoarei? Și câți din cei cari o cunosc o respectă integral, câți numai în parte și câți o nesocotesc?

Ce ușor convenim să acordăm încrederea oricărei idei de lucru nou și numai pe simplu motiv că este nouă și că poate ar avea darul să facă minuni, dacă nu pe tărâmul realizărilor, cel puțin ca anestezic al sentimentului datoriei.

Intr'o comună din Bărăgan, nu-mi aduc aminte dacă chiar Murgeanca, stam de vorbă cu câțiva săteni vânători.

Le spuneam că după lege câinii găsiți vagabondând pe câmp vor fi împușcați, iar paza ce se va institui cât de curând, pe regiuni — va avea de efect stârpirea în scurt timp a braconajului. Apoi le-am pomenit de o lege viitoare, pe cât de dreaptă pe atât de aspră. „Se poate să nu mai fie braconieri, că s'a cam isprăvit vânatul“. „Să umbli d-ta toată ziua, pe jos ori călare șin'are să-ți sară un epure măcar“. „Au tot fost, dar și câți au mai umblat după ei!“ „Permis?“ „Aici în Bărăgan ne mai trebuie și permis!“ „Noi, toți câți iubim meseria asta, vânam și fără el“.

„Și ce spui d-ta, că se face altă lege?“ „Facă-se, no să ne fie frică de ea fiindcă este nouă!“ „Cum ar veni vorba, legea de-acum ne dă voie să vânam oricând, oriunde și fără permis...“

„Bărăganul este ca iadul Domnule și nu-și poate pune nimeni mîntea cu el...!“ „Înainte fiecare vânător de-aici avea doi-trei ogari; acum dacă mai sunt cinci-șase în toată comuna“. „Ce să prindă, că nu mai sunt epuri?“

Iată în anul 1932 purul adevăr, dureros adevăr, mai cu seamă că se referă la o regiune importantă a țării, regiune care ar putea să fie — ca în trecut — o bază valoroasă pentru contingentul vânatului.

Care ar fi pricina acestui rău și primejdios înteles al lucrurilor? Care ar fi justificarea?

O cauză s'ar putea numi firească și este inherentă gradului de civilizație al popoarelor. S'ar putea zice că este o consecință a egoismului primordial, pe care

progresul pripit din țara noastră nu l'a putut modela și acomoda în totul cerințelor actuale.

Dar, făcând abstracție de noi și vorbind de toată lumea, cu durere constatăm, că în evoluția greoaie a civilizației devine tot mai neegală lupta aprigă ce se dă între opera pozitivă și cea negativă. Antagonismul lor este din ce în ce mai încarnat.

În toate domeniile trăiesc distinct două însuflețiri, ambele înscriind progrese; însă una pe cel nevoias, tinzând la înfăptuirea binelui general, cealaltă pe cel viguros și ne'duplecat pentru zădărnicierea acestui bine.

Educațiunea — cu totul superioară și mai bătrână din Europa Centrală și mai cu seamă cea din Occident — se'nțelege că a inobilat mult sufletul, netezind în chip maestru asperitățile lui arhaice.

Acolo dragostea și mila pentru animale este simțită și manifestată de toată lumea. Cu mult prea mult înainte de cea dintâi lege de vânătoare de la noi, se practica în acele țări hrănirea și adăpostirea vânatului în timp de iarnă; iar prin ordonanțe, prin decrete și mai târziu prin legi se făcea, cu mijloacele timpului, paza acestui avut.

Se cultivau pe scară întinsă fazanii și potârnicșii; or, astfel de lucruri se fac numai din dragoste adevărată pentru aceste nobile sburătoare.

Găsim în Franța ordonanțe de restricțiune cinegetică începând din anul 1533, iar legi pentru protecțiunea vânatului și reglementarea vânătoarei încă din 1789, adică cu aproape o sută de ani înainte de a fi înțeleasă la noi nevoia unei legi. După pilda Franței se organizează și statele Europei centrale.

Și cu tot progresul evident, cu toată cultura și educația înaintată a acestor popoare, ele încă sunt departe de a scăpa de flagelul braconajului. Așa în Franța, unde paza și supravegherea terenurilor de vânătoare se face în mod efectiv, este destul de numeros vânatul cu păr și cel cu pene, care cade pradă capcanelor, lațurilor și rețelelor, întinse de cu seara.

Prigoana împotriva armei de foc clandestine a avut de rezultat nu stârpirea braconajului — cum s'a crezut — ci numai înlocuirea mijloacelor de capturare. Or se știe că lațurile și capcanele, chiar când sunt mânuite de mai puțini delinquenți, produc pagube însutit mai mari de cât cele cauzate de un număr considerabil de braconieri cu arme de foc.

În felul acesta s'a creiat în Franța o stare de lucruri și mai primejdioasă, căreia însă — trebuie să recunoaștem — contrabalansează în chip eroic masa compactă de înțelepciune, din care se recrutează conștiinciozitatea și devotamentul exemplar al păzitorilor de vânat.

Vorbind, din acest punct de vedere, despre noi, facem — oarecum rușinați — constatarea, că educațiunea împrumutată din țările înaintașe, de-abia este în stadiul de aclimatizare. Ea trece printr'o fază de prelungă și silită adaptare, nevalorând astăzi ca filiațiune de cât atât cât poate însemna un adolescent de viță princiară intrat prin adopțiune într'o familie de păstori.

Că și noi suntem pe o cale bună, nu ne îndoim, mai cu seamă fiindcă o vrem din toată inima, însă este clar că ne lipsește educațiunea occidentului.

Cine a văzut la munca câmpului oameni cu mic cu

mare huiduind și fugărind un biet epure până ce îl pierde în zare sau până îl prind cu câinii — aceasta chiar în epoca de prohibițiune, când oropsitul animal își căuta, poate, un loc mai ferit ca să se statornicească pentru prăsilă — și-a dat bine seama că trebuiesc eforturi mari, osteneală multă și cele mai frumoase pilde date de sus în jos pentru scoaterea oamenilor din această stare de barbarie. Ca să poatească o singură zi cel păcătos trebuie să-și înmulțească zilele de post cei cu adevărat credincioși!

Exemplul bun trebuie să vie de pretutindeni, dar mai cu seamă de la luminătorii satelor; lor le este dat să răspândească cei dintâi învățământul de corectă îndrumare. Ei pot avea asupra vlăstarelor tinere acea înrăurire prodigioasă, care prefăce frica sălbatecă și mintea neînțelegătoare.

Nu s'a văzut — acum două ani — minunea minunilor, într'o țară din care ca în multe altele fericirea a fost alungată de războiu, cum rândunelele surprinse de îngheț au fost încărcate cu grijă părintească pe avioane și duse departe de tot, până în țara primăverii eterne? N'am cetit în acel timp, cum toți copiii, transpuși în roluri de adevărați îngeri, adunau în cutioarele lor de condee musculițe și tot felul de insecte, ce cu greu se mai puteau găsi, pentru a hrăni mii și mii de rândunele flămânde și înfrigurate. Toți oamenii, de toate vârstele, au fost preocupați unison de această grijă — grijă isvorată — evident — din dragostea ancestrală pentru tot ceea ce natura le-a dăruit în bună prietenie.

A fost de ajuns un strigăt de alarmă și sentimentul umanității a răspuns în nesfârșite talazuri!

N'am putut, n'am avut cum să cinstesc mai bine această manifestare unică, acest prodigious act de iubirea aproapelui, această minune Dumnezeiască, de cât făcându-mi cruce.

Acestea s'au petrecut aiurea, într'altă parte; pe când la noi, vara trecută, a doua zi după o interesantă ședință a societății pentru protecția animalelor, ședință la care luase parte un mare număr de doamne, parcă nici n'am curajul să povestesc, cum la o casă bogată s'au deschis dimineața ferestrele și însăși stăpâna, cu mâni tot atât de catifelate și cu înfățișarea deopotrivă de îngerească cu a copiilor din Viena, a dărâmat rând pe rând cuiburile de rândunele, cuiburi ce fuseseră zidite cu migăloasă trudă în ungherele ferestrelor. Reprezentanta sexului frumos, predestinată prin însăși naturai faptelor bune, n'a fost întru nimic impresionată, nici de avalanșa rândunelilor, nici de sfâșietoarea tânguire a atâtor mame în jurul puișorilor asvârliți pe pietre...

Ciorile s'au năpustit sălbatec să completeze actul de rară barbarie, ospătându-se cu odrăsele încă vii ale acestor prieteni mult binefăcători, prieteni cari de dragul nostru și al căminurilor noastre își pun viața în primejdie de două ori pe an, străbătând la voia întâmplărei mări și oceane...

Nu știu dacă ar mai fi nevoie să dau și alte exemple spre a ilustra cât mai bine mentalitatea și sentimentele cu care sunt tratate la noi animalele în genere, dar socot că tot mai sunt dator să amintesc, că multe din mamele noastre, cari știu să-și adoarmă pruncii în cântece duioase și pe care din nimica toată le podidește plânsul, având aparența unor inimi extrem de sensibile, dau pe mâna copiilor, ba un puișor de vrăbie, ba un cățel, care de-abia a făcut ochi, ființe pe care — cu satisfacție imbecilă „că are copilul cu ce să se joace“ — le văd cum își dau suflarea după ceasuri sau zile de groaznică tortură.

Iar pe câmp, la seceriș, cât haz nu stârnește faptul că s'a retezat capul unui epure, a unei prepelițe sau al unui cârsteiu... Copiii întovărășesc într'adins pe părinții lor la muncă numai și numai să primească pentru joacă fie ouă, fie puișori plăpânzi de pasări.

Iată cât de mult am rămas în urmă, din acest punct de vedere, față de aceia pe cari pretindem că i-am întrecut și cât de mult trebuie să ne străduim, ca să putem călca pe urmele lor cele bune.

Fără îndoială că sentimentul datoriei poartă marca mentalității și a sufletului popoarelor, oricare ar fi puterea de constrângere a legilor.

Astăzi sarcina de a inobila inimile sălbatece și de-a atrage toată lumea pe calea cea dreaptă este incomparabil mai grea ca altă dată.

S'ar fi putut înfăptui mult mai ușor atunci când predomina simțul religiozității și când cuvintele de „este păcat“ valorau mult mai mult de cât oricare poruncă.

Cu toate acestea nu trebuie să descurajăm dacă vremea și împrejurările ne răpesc unele mijloace, fiindcă tot ele ne vor arma cu altele. Și ne rămâne Școala, adusă din acest punct de vedere la un nivel corespunzător, cel mai indicat mijloc și mai puternic de cât însăși amenințarea relelor de care ne plângem.

Apoi, alături de această minunată și indispensabilă călăuză a oamenilor — paralel cu școala — să ne mai punem nădejdea și în organizațiile noastre vânătorești, pe care cu orice sacrificii să le facem vrednice de menirea lor. Societatea de vânătoare trebuie să numere tot atâți protectori ai vânatului câți membri are; iar toate societățile închinată aceluiaș crez și inspirate din acelaș catechism, lucrând mână în mână, vor așeza vânătoria la locul ei de frunte.

Să fim pătrunși de ideea că este nevoie de cât mai multe societăți, iar în sânul fiecăreia de cât mai mulți membri. Tâlharii cari pășesc pragul bisericii sunt mai puțin sângeroși de cât acei cari o ocolesc!

Din fondurile devenite importante, pe deoparte se poate face pe scară întinsă propaganda culturală, iar pe de alta se poate organiza din ce în ce mai bine poliția de vânătoare.

Desființând unele societăți și reducând numărul membrilor dintr'altel, venitul serviciului de vânătoare va suferi scăderi, ceea ce incontestabil ne-ar depărta și mai mult de ceea ce ne propunem să înfăptuim.

Să nu cădem în vina de a desființa o școală sau o instituție de bine obștesc din pricina abaterilor de care se face culpabil conducătorul ei. Constituția și un drept, dar mai cu seamă o datorie de a se lua măsuri energice împotriva celor cari nesocotesc legea. Constituie însă o virtute, vrednică de cel mai înalt apostolat, câștigarea în numărul celor buni a tuturor elementelor de conduită dubioasă.

Greșeala ce s'ar face prin imputinarea vânătorilor membri de societăți, sau mai bine zis a vânătorilor corecți, ar avea de efect că în tagma braconierilor destul de numeroasă astăzi, ar intra toți cei isgoniți din societăți și atunci vânatul ar avea de suferit și mai mult de pe urma armatei considerabile de delinvenți, iar poliția vânătorei, lipsită de mijloace de tot felul, ar fi cu totul neputincioasă.

Să ne ferim ca de moarte de o astfel de greșeală. Ea ar însemna că renunțăm la un patrimoniu și abdicăm de la o datorie; iar acestea ne-ar scrie cel de pe urmă certificat de incapacitate.

Puşca de vânătoare

de MOLDAV

Tehnica armelor și a muniției a făcut astfel de progrese încât cerințele de penetrație, de grupare nu mai sunt limitate decât de puterea omului de a purta arma și de a suporta reculul ei.

Din infinita serie de arme de vânătoare, pe cari fabricile le-ar putea construi, conform cerințelor vânătoarei, ne vom ocupa aci numai de armele cu țevi lise.

Din considerente științifice numeroase, s'a stabilit, în toate țările furnizoare de arme, că singurele calibre recomandabile pentru focul cu alice sunt 12, 16, 20; iar din acestea calibrele 12 e covârșitor mai mult întrebuițat. Diametrul interior al țevelor respective este de 18,50—17,20—16 milimetri, iar greutatea medie a unei arme fine este 3—2.750—2.400 kgr. după calibrele dorite. Calculele și încercările demonstrează că majorarea sau micșorarea greutății sunt de evitate, prima fiindcă ar obliga pe vânător să poarte o greutate de prisos, a doua fiindcă ar împiedica asupra solidității armei.

Se discută apoi și azi dacă este de preferat arma cu sau fără cocoșe? Discuția azi nu mai are nici un rost, arma „hammerless“ impunându-se din orice punct de vedere; dacă unii mai susțin contrariul, apoi aceasta o fac fără argumente, ci numai fiindcă sunt posesorii unei georse cu cocoșe, tind să-și laude ciocanul ca țiganul.

Se mai discută dacă e de preferat pușca cu extractor automat? Bineînțeles o perfecționare, care are de efect simplificarea manipulației și rapiditatea ei, nu se discută. Pentru la noi în țară este însă de făcut o obiecțiune, care își are rostul ei practic: Extractorul automat complică mecanismul și perspectivele lui de deranjare. Or armurieri, meșteri conștiințioși sunt doar câțiva în toată țara, astfel că adoptând

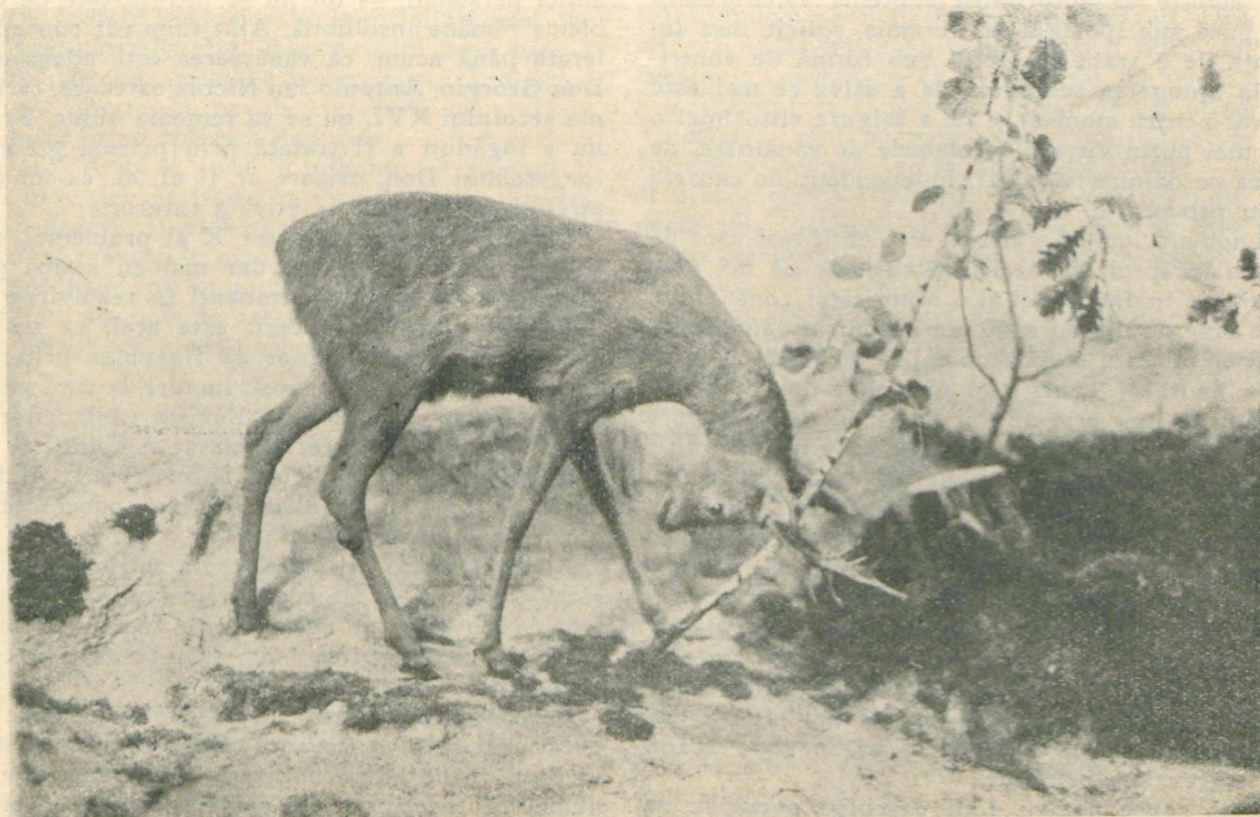
o pușcă cu extractor automat, te dai rob pe mâna cârpașilor de ocazie, sau arma va trebui să facă călătoria până în localitățile unde se găsesc în adevăr rarii meșteri ce avem, așa că cea mai mare parte din timp nu-ți vei avea arma, tocmai când îți trebuie.

Lungimea țevelor are de efect de a asigura o mai regulată grupare. Ea este azi înlocuită prin forajul „choke“, care până la anume limite, compensează factorul lungime cu mare succes, căci exagerând lungimea pentru a câștiga în grupare, se îngreuiază pușca și pierde din cumpăneală. Lungimea practică a țevelor este împrejurul a 70 centimetri.

În rezumat, conform cu concluziile literaturii de specialitate și cu sfaturile vânătorilor noștri cunoscători, arma lisă care se recomandă este: calibrele 12, țeava dreaptă demi-choke, stânga fulchoke, hammerless, fără extractor automat, fabricată din oțelul cel mai bun și etalonată pentru întrebuițarea pulberii fără fum. Restul privește pe posesorul armei: să o îngrijească cum trebuie ca să nu se degradeze și să nu tragă pe alături, ca să nu o acuze pe ea că-i joacă feste!

Astăzi se poate achiziționa o pușcă excelentă, chiar cu prețuri accesibile și pungilor modeste, cu condiția de a nu te lăsa ademenit de reclame răsunătoare, speculat de negustori lacomi, sau ameiți de reputațiuni exagerate, toate acestea se plătesc mai scump decât face marfa.

Uniunea Generală a făcut toate demersurile, pentru ca în scurtă vreme să poată inaugura o expoziție permanentă de modele de arme, prezentate de diverși fabricanți din țările exportatoare, de unde membrii, după examinare de visu vor putea să-și comande arma dorită, fără nici o majorare a prețului în beneficiul Uniunii.

Muză de vânătoare

Rezultatele unei opreliști

de SINEIRA

Cele două pacoste supreme ale vânătorului în țara românească sunt: „Câinii și politica“.

(Un inspector de vânatoare)

În deobște constatările cele mai evidente capătă rezolvare abia atunci, când un eveniment solemn are darul de a scutura dulcea somnolență și disprețul olimpic pentru vulg a organelor, cărora incumbă îndatorirea de a reacționa la timp.

Un eveniment solemn vânătorească a fost onorarea cu participarea Majestății Sale Regelui, la vânătoreasca dela Putineiu.

Ca o dără de pulbere s'a răspândit în lumea vânătorească vestea mizerului tablou, ce s'a oferit Suvranului cu această ocazie și a făcut o impresie de adâncă amărăciune în măsura dragostei, ce fiecare o poartă în suflet înaltului Protector al cynegeticeii românești.

Ultimii ani s'au auzit ridicându-se glasuri — multe din ele în tonalitate oficială — cari semnalau desperat că vânătorul e pe cale de nimicire; totuși reacțiunea nu se manifestă decât în formule biurocratice.

A trebuit momentul solemn, amintit mai sus, ca să se observe hotărîrea fermă de a se face *ceva impresionant*: S'a decis la 20 Decembrie, oprirea vânătoreștii de iepuri în întreaga țară, pe timp nedeterminat, cu începere dela 1 Ianuarie 1933.

Faptul în sine prezintă ceva îmbucurător, procurând prilejul de a pune în discuție toată chestiunea vânătorului în România, având tot odată darul de a întezi mișcarea în lumea vânătorească, chestiunea iepurilor privind absolut pe toți vânătorii, pe cei dela munte, dela deal, de pe câmpie.

Ca organ oficial al Uniunii, Revista Vânătorilor nu va admite ca autoritatea supremă vânătorească să fie pusă sub ipostasa lui Ieremia, solicit însă îngăduința de a trata subiectul sub formă de contribuție la ajungerea scopului: de a salva ce mai este de salvat pentru moment și de a asigura viitorului o soartă mai puțin vitregă în materie de vânătoare, de cât aceea ce dăinuiește astăzi, independent de cauzele care au provocat-o.

Recunosc a priori că a critica este mult mai ușor de cât de a înfăptui, de aceia mărturisesc că mă plec cu smerenie în fața legii și a autorității constituite, cari de bine de rău au creat un organism vânătorească, chiar dacă bilanțul după zece ani se prezintă cu pulberarea avutului cynegetic, moștenit dela patriarhală fără de lege a vechiului Regat și dela seculara tradiție și organizație occidentală a provinciilor unite.

Un obicei pământean atribue ori cărei critice, ori cărei încercări de a-ți exprima gândirea, unei porniri personale, astfel că oricât de obiectiv ai trata o chestiune, te vei afla în fața unui ins, care dintr'o deformație specifică crede că se identifică cu instituțiile sau cu breslele. Infruntând acest rizic, declar însă că nu vizez scăderea nimănui, dar nu înțeleg totuși a mă proțapi cu gura căscată de prefăcută admirație, în fața unei stări de lucruri care devine dezastruoasă, numai de teama de a nu înegura strălucirea unor valori perimate.

Acestea spuse pentru a-mi deschide persepectiva publicității prin Revistă, care timid pare a voi să

devină a vânătorilor — așa cum se intitulează, — trec ferm la tratarea subiectului.

Vânătorul se împuținează, vânătorul se nimicește! Totuși România cu situația sa geografică, cu ființa sa orografică, cu generozitatea pământului său; cu climatul său fericit, cu densitatea potrivită a populației, este însemnată de natură a fi un rai vânătorească a zonei temperate.

A fost cândva, trebuia să meargă progresând, dar nu mai este. — Inscriind o curbă reprezentativă, a cărei puncte înseamnă bogăția totală a vânătorului de zece ani încoace, vom constata că acea curbă este ramura scăzătoare a unei parabole, deci că tinde spre zero.

Cauze naturale, cataclisme sismice, deplasarea rotației pământului sau potopuri apocaliptice n'au avut loc; împrejurările prielnice asigurate de natură sunt încă în vigoare. Nici congrese de lighioane, cu tendințe de boicot național, nu știu să se fi ținut; chiar nici zidarii n'au putut face propagandă între neroadele Diane de a ne părăsi!

Atunci de ce? Când legea pentru protecția vânătorului este declarată ca perfecțiunea însăși, administrațiunea vânătorească personificată până la absurd, sare ca arsă la cea mai timidă imixtiune a părerilor vânătorului în materie, esclude cu îndârjire orice colaborare, reușește a transforma consiliul permanent într'unul de indiferenți diluat într'o majoritate de... amici personali, — tot nu se întrezărește de ce problema rămâne insolubilă. Atât timp cât concepția tolerată până acum, că vânătoreasca este apanajul unui Don Giorgio, Antonio sau Nicola oarecare, ca în Spania secolului XVI, nu se va remedia nimic. Problema nu e îngăduit a fi tratată prin prizma pretențiilor vreunui Don, oricare ar fi el, ci, ca un avut al țării și, ca o emulație etică a tuturor.

Pentru a determina acest X al problemei, se cere a fixa factorii teoretici, dar mai cu seamă pe acei practici, cari sunt determinanți în rezolvirea ei.

Primul punct de cucerit este acel, ca materialul informativ și documentar să fie cules prin contribuția intelectuală obștească, lucrare la care pare a se fi devotat în ultimul timp Revista vânătorilor.

În urmă acest material clasat, servind ca îndrumar, împreună cu codificările anterioare, să fie elaborat în lege și regulament, fără considerente de coterie sau clasă.

Administrația, utilizând toate mijloacele, de cari statul dispune, să fie consecventă cu prescripțiile legale și cu spiritul egalitar, nu numai în măsurile coercitive strict aplicate, dar și în beneficiile ce oferă vânătorilor corecți.

Derogarea dela aceste îndatoriri elementare a provocat mai întâi o nevroză vânătorească, cristalizată în urmă într'o adevărată mișcare de reacțiune. Păcat numai că reacțiunea s'a deslănțuit cam târziu, abia atunci când starea vântului este cea ilustrată prin

tabloul vânătoarei Regale dela Putineiu.... totuși: „mieux vaut tard que jamais“.

S'a suspendat vânătoarea pe timp nedeterminat, căci oprirea vânătoarei de iepuri înseamnă suspendarea totală a vânătoarei pentru 80% din vânători; dar, în împrejurări desnădăjduite... măsuri eroice.

Speța iepurească, cea mai puțoasă din câte numără lighioanele utile, unicul vânat pentru majoritatea vânătorilor modești, ultima victimă de consoletă chiar pentru cei mai emeriți vânători, e pe cale de disperție.

Vă închipuiți ce ar mai fi vânătoarea în România, fără acest vânat de temei? Deci s'a oprit vânătoarea iepurilor, ca să se salveze speța.

Care va fi însă rezultatul acestei opreliști, dacă nu asigurăm speța, contra celorlalte prilejuri de distrugerea ei?

Primul rezultat și cel mai imediat tangibil va fi o scădere vertiginoasă a venitului respectiv al statului, alimentat din taxa permiselor de vânătoare. Dar pentru salvarea unui fond, orice bun gospodar sacrifică vremelnice o parte din venituri.

Ipo facto, numărul vânătorilor va descrește, în special acei de categoria căutătorilor de rentabilitate din vânătoare;... cu atât mai bine.

Până ce vom reveni la normal, să sperăm că legea de administrație și organizarea societăților de vânătoare, vor reuși să delimiteze practica vânătoarei, ca disciplină etică și fizică, de partea referitoare la rentabilitatea ei.

Până aci... *tot respectul!*, cum zic frații ardeleni, dar acum vine *baiul!*

Fraza lapidară, întrebuițată de un vânător emerit tot odată inspector de vânătoare, pe care am adoptat-o ca moto al prezentelor reflexiuni, ne va servi ca îndrumar pentru a trece prin filiera criticeii măsură de opreliște luată.

În lupta pentru existență, iepurele pe lângă vrăjmașii firești, pe care-i combate prin mobilitatea fugă și prin inerția bogatei sale prolificității, mai întâmpină vrăjmașia omului. Aceasta din urmă pare a pune capăt speciei, deoarece pe vremuri, când omul încă nu era împins de nevoia crescândă de a sfâșia cât mai mult ca să trăiască, iepurele a putut rezista ca speță atât de bine, încât a împuiat tot pământul.

Astăzi însă țări civilizate ca Franța, Italia numără iepurii pe degete, fiindcă acolo s'a recoltat pe toate căile, fără a prăsi și a ocroti la vreme.

Dar ne îndrumăm într'acolo, deci se cere veghe, energie și înainte de toate cercetarea problemei din toate punctele de vedere, pentru ca măsurile să fie cu efect și concordante.

La noi, omul nu numai că pregetă de a veni în ajutorul vânatului, în vreme grea, prin hrană și adăposturi, dar îl decimează parte pe cale legală și cea mai mare parte, pe cale ilegală.

Vânătoarea corect exercitată pune la o apreciazabilă contribuție vânatului, cu atât mai mult, cu cât în practică nu există parcele de refugiu a vânatului pentru fiecare teren de vânătoare; totuși, după investigațiile făcute, afirm că pe departe numărul victimelor cari cad sub foc, după îngăduințele legale, nu este la înălțimea aceluia însumat prin numeroase practice omeneste ilegale.

Măterialul informativ, procurat Uniunii de către vânătorii din țară, converge unanim să atribuiască dispariția vânatului câinilor și braconierilor. La acestea îmi permit a adăuga și sistemul actual al arendășiei terenurilor de vânătoare.

Nu voi reedita documentarea celor două prime afirmațiuni, ea a fost făcută prin articole numeroase, publicate prin Revistă și formează un voluminos dosar al Uniunii sub titlul „Propuneri la modificarea legii și reglementării vânătoarei“.

Intrucât privește regimul de arendare al terenurilor de vânătoare, este în prima linie de relevat faptul flagrant că nici 10% din arendași terenurilor, fie arendași individuali, fie societăți de vânătoare, nu sunt consecuenți îndatoririlor vânătoarești, privind contingentarea vânatului, ocrotirea, prăsierea, etc., ei se rezumă exclusiv la exploatarea lui până la nimicire. Și aceasta din două pricini: primo, că arendaș vremelnice pe un petec prea redus, nu are interes să o facă; secundo, că nu există sancțiuni și nici cine să le aplice, care să-l forțeze a-și exercita dreptul individual de exploatare numai în limitele interesului general.

Prin oprirea vânătoarei de iepuri nu se pune frâu devastării, decât asupra cotei exploatate lacom de către arendași, dar păstrând formele legale, tocmai aceea cotă arătată ca minimă, față de cea majoră atribuită pacostelor arătate mai sus și cari sunt total ilegale.

Care va fi situația terenurilor, când nu vor mai fi cutreerate de vânătorii îndreptățiți legalmente?

Cu fantomaticele mijloace de pază actuale, când nici vânătorii arendași nu vor mai exercita paza pentru propriul lor interes, terenurile vor fi literalmente invadate de câini și de braconieri și vai de vânatul care a mai rezistat până azi.

Apoi, ținând seamă de subțirica pojghiță a proaspetei conștiințe de legalitate în materie vânătoarească, care abia sa încheșat pe mediul nostru, vă puteți închipui câți din vânătorii, azi semibraconieri cu permis de vânătoare, vor redeveni braconieri sãdea și fără permis. Căci un bun procent de vânători vor fi împinși de patimă să îngroașe ceata haidamicilor delinvenți de braconaj, cu circumstanța atenuantă că sunt lipsiți de conștiința gravității faptului, anume că delictul de braconaj nu e în fond altceva decât hoție cu mâna armată, adică tâlhărie, cu singura deosebire că e dispensat de sancțiuni.

Rezultatul va fi tocmai contrar de cel urmărit de autoritate, căci augmentând posibilitățile de dezvoltare a cauzelor celor mai devastatoare — câinii și braconierii, — vânatul va fi mai prigunit chiar decât azi, lipsindu-l și de puțină pază pe care i-o asigură vânătorul îndreptățit singur a-l ucide... după lege!

Pentru a salva bogăția națională pe care, o constituie vânatul, nu un Ukaz biurocratic negativ și vexator pentru vânătorii corecți și pentru veniturile statului, va avea darul să o îplinească.

Nu, hotărît nu. Chiar dacă anacronic înțeleasa personificare a vânătoarei românești, ar pretinde a-și atribui infailibilitatea și exclusivitatea dictatorială în materie.

Pentru ca măsura momentană să dea roade pozitive, iar nu negative, trebuie a priori aplicată integral legea, augmentând imediat mijloacele efective de aplicare a ei.

Înainte de expirarea opreliștei, trebuie adaptată legea condițiilor, mediului și realităților noastre.

Prin noua lege trebuie asigurată efectivă colaborare a tuturor potențelor integrale sau parțiale ale organelor de stat cu competență în specialitatea de gospodărire a vânatului.

Muzăul nostru

Nedescrișă bucurie simțim ca astăzi, când aprecierile unanime ce ne parvin asupra durerilor vânătorești sunt învăluite în zăbranic cețos, să putem aduce o notă sinceră de admirație pentru începuturile, ce se perspectivează în roz, ale Muzăului de Vânatoare.

Il intitulum al nostru, căci prin acest posesiv sintetizăm sentimentele, cu cari am plecat după vizitarea acestui frumos copil.

Dea Domnul, ca urările ce facem la leagănul lui de Năzdrăvan să deschidă ușile de intrare și ursitoarei *Perseverența*, pentru ca copilul-muzău să nu cadă în decrepitudine prematură, înainte de desvoltarea lui deplină și de lunga durată, singure în măsură de a da roadele culturale și estetice, cărora e merit de înfăptuitorii și nașii lui.

Nu avem actele civile autentice de filiațiune pentru a prezenta admirativele noastre felicitări părinților în mod nominativ, socot însă că omagiul cel mai măgulitor, ce pot aduce, este să solicit tuturor cetitorilor acestor rânduri să-l adopte sufletește ca al nostru, să vină să-l recunoască, să-l îmbrățișeze.

Descrierea serbării oficiale a botezului s'a făcut de ziare; nu putem adăuga nici o notă personală căci Revista Vânătorilor n'a fost de față, relevăm numai cinstirea festivității cu prezența Inaltului nostru protector, Majestatea Sa Regele, pentru a statornici că nu e vorba de un copil de rând, ci de unul, căruia i-a stat la leagăn Regele.

Tocmai pentru aceasta poate ar fi fost bine, că la această mare solemnitate înaintea Patronului vânătorești, să se fi invitat cât mai mult din lumea vânătorească, cel puțin inspectorii de vânatoare. Serbarea de inaugurare făcută înaintea unei adunări extrem de restrânse, nu a dat o bună impresie.

— Nu ne încumetăm a face o descriere a diverselor minunății, pe cari un vânător le poate admira, pe deoparte că ni-e teamă a fi mai prejos de realitate, și nici n'am vrea ca prin îndrăsneața închipuire de sine să influențăm impresiile vizitatorilor, cari de si-

gur vor fi superioare acelor trecute prin prisma unei mediocre descrieri.

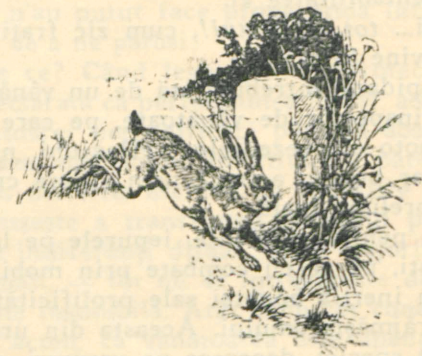
Numele acelor, cari prin donații au înzestrat Muzeul nostru, se găsesc pe tăblițele explicative, le recomand atențiunei și cinstirei vizitatorilor. La cele mai multe piese, apare numele d-lui Gh. Nedici ca donator, afară de aceasta noi știm, că acel care și-a pus munca și sufletul la această înfăptuire a fost tot d. Nedici! Dd. ministru al agriculturii a pomenit de d-sa, dar fără a-i pronunța numele. Pentru ce aceasta?

Gesturile de dărnicie pe această cale nu sunt prea costisitoare, pe când sămânța aruncată aci va produce flori cu balsam mai plăcut decât certurile dela om la om.

După o documentată cercetare pe lângă dădacele copilului, vom publica nestematele cu care trebuie încă dăruit, spre a ne face cât mai multă cinste românească.

Cum asupra subiectului vom mai reveni, terminăm de astă dată cu mărturisirea mândriei că Muzeul nostru este o inițiativă rară, dacă nu unică în Europa.

Care vânător simte pintenul acestei mândrii și e în măsură de a o face pipăibilă prin contribuția în natură să o facă, va fi un gest nobil care se va pomeni în mediul vânătorească de azi și de apoi.

Adunarea

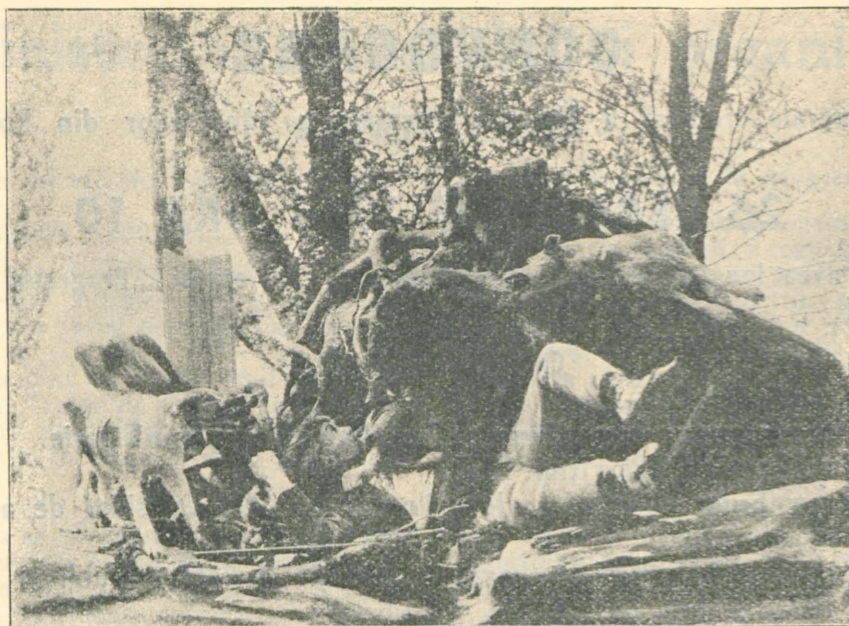

Dispozițiuni

Ocuparea pozițiilor

Ursul atacă

Grup dermoplastic
Muzăul de vânătoare

Conceptii vânătoarești

— Cum le înțelege Moldav —

Vânătorul adevărat este un individ simpatic, vesel, sociabil, care în orice împrejurare cedează în chestiunile de interes, evită gâlceava, tratează pe camaradul de vânătoare ca pe un frate.

Înainte de a cunoaște mânărea armei, obiceiurile vânătorului și diversele trucuri ale vânătoarei, pentru a se prenumăra ca membru activ al confreriei vânătoarești, se cere candidatului calitățile sufletești, cari constituiesc personalitatea unui gentleman. A nu se uita însă că: haina nu face pe vânător!

Vânătoarea este o sărbătoare, în care sufletul este cuprins de veselie, de încântare, de înviore a fizicului și a moralului. Ea procură vânătorului o adevărată beție de spațiu, de libertate, de sănătate, în același timp o gimnastică benefică și un antrenament de îndemânare și vioiciune.

Ea perfectează trupul, mintea și moralul individului.

Se cere condiția ca vânătoarea să fie practică de vânători, ci nu de hingheri și speculatori!...

Bunurile unui vânător. — Pământul câmpiile ce se întind în zare aparțin proprietarilor lor, dar tot ce stă deasupra pământului, până dincolo de aștri, este al meu.

A mea este vraja luminei; ale mele subtilele neguri ce înlăptează orizonturile; ale mele razele de aur, în care hoiesc roiurile de musculițe în vârtejuri amețitoare, simțind că sunt trecătoare și că ziua de mâine nu le aparține.

Pentru mine ziua e strălucitoare, căderea molcomă a serei e tainică, noaptea cu braț leneș agață de rochia ei sumbru albastră agrafa aurie a cornului Dianei și sclipirea primelor stele argintii.

Când târziu îmi îndrept pașii către cămin, de mult plugarul a părăsit ogorul, așa că numai pentru mine firea își desvâluie feeria decorului ei ceresc. Pentru mine fastuosul apus de soare, policromia infinită a orizonturilor cu evocări dulci sau vijelioase, nostalgice sau răsvrătite, romantice sau tragice.

Balsam alinător al rănilor vieței, tu vânătoare, cu frumusețile tale nesfârșite, descrești frunțile învolburate, sădești în suflete și bărbăție și duioșie.

O apariție

de MOLDAV

Cu vie mulțumire salutăm apariția revistei „Carpați” care, după conținutul primului său număr, luminează calea ce voește a urma.

Marasmul copleșitor al lumii vânătoarești care a dăinuit până acum aproape un an, a fost scuturat de adunarea generală a Uniunii, provocând dinamismul (încropit în chietudine deoparte și renunțare sceptică de altă parte)... probă „Carpații”.

Felicităm sincer pe promotorii acestei manifestații culturale în materie cynegetică, piscicolă și chinologică, fără a omite pe mecenații, cari cu toată criza financiară grea prin care trecem, n'au pregetat de a deschide punga și încă cum, spre a o sprijini, căci experiența ne-a învățat a cunoaște masivele greutăți materiale, cu care o asemenea publicație are de luptat.

Alarma, pe care o dă meritul scriitor academician și om de bine — domnul I. Brătescu-Voinești, despre distrugerea barbară a peștelui din bălți și râuri, o trâmbițăm și noi mereu asupra pustiirii vânătorului: *suntem pe drumuri paralele.*

Tabloul trist pe care-l prezintă d. Căpitan Călugăru privind haitele de javre la noi în țară, constatând tot odată paradoxul că nu avem câini, îl proiectăm și noi mereu în văzul tuturor, cu rizicul chiar de a deveni melopeici: *suntem pe același drum.*

Cântecul duios, în miresme de brad, la pâlparea unui foc în răcoarea codrilor, fredonat de domnul Ionel Pop, îl îngânăm cu tremur de emoție și noi: *împărtaşim aceleași simțiri.*

Dorința de a contribui la crearea unui mediu conștient și conștiincios în lumea iubitorilor de sporturi naturale este și năzuința noastră: *gândurile noastre se 'ndreaptă către același țel.*

Astfel fiind: *Vivat! crescat! floreat!*

CONVOACARE

Adunarea Generală ordinară a Uniunii generale a vânătorilor din România se convoacă pentru ziua de :

26 FEBRUARIE 1933 ORA 10

Intrunirea va avea loc în sala festivă a Palatului Societății „Progresul Silvic“, Bulevardul Take Ionescu Nr. 31.

ORDINEA DE ZI :

1. Darea de seamă anuală.
2. Bilanțul și descărcarea de gestiune a Consiliului de Administrație.
3. Proiectul de buget pe exercițiul 1933.
4. Ratificarea membrilor cooptați în locurile vacante din Consiliul de administrație și eventual alegerea de noi membri.
5. Modificarea statutului având ca bază de discuție proiectul publicat în Revista vânătorilor No. 8 și 9 din 1932.
6. Discuțiuni asupra modificărilor de adus legii vânătoarei.
7. Diverse.

Pentru a fi luată în considerare la discutarea proiectului de modificare a statutelor Uniunii, ni se trimite spre publicare propunerea de modificare a Art. 21, după cum urmează :

ART. 21. — Societățile pentru ocrotirea vânatului, care au ființat în provinciile alipite, înainte de întemeierea Uniunii Generale a Vânătorilor din România, vor putea funcționa ca filiale ale Uniunii, cu aceleași drepturi și prerogative.

Delegați ai acestor Societăți vor putea lua parte cu drept de vot la adunările generale ale Uniunii, în numărul și în condițiunile ce se vor stabili, de comun acord, în spiritul Statutelor de față, cu aprobarea adunării generale.

O vânătoare de viezure (Bursuc)

de SOMCUTA MARE

Zilele trecute am avut ocaziunea să iau parte la o vânătoare de viezure, fără armă.

Prietenul meu X., proprietarul unei moșii din regiunea dealurilor, pe care se găsește o pădure cam de o mie de pogoane de diferite esențe, întretăiate de râpe, unele destul de adânci, râpe formate de șivoaie de apă prin scursoarea ploilor și desghețurilor, terenuri foarte potrivite pentru săparea vizuinelor, cari se și găseau în număr destul de mare, cu atât mai mult cu cât pădurea era înconjurată de locuri cultivate întinse, astfel că viezurii își găseau o hrană abundentă și variată.

Amicul X., mare vânător, dar și om de sport, iubitor de câini, își dresase două perechi de foxi-terrier, anume pentru vânătoarea bursucilor.

Duminica trecută, m'a invitat să asist, împreună cu badea Ghiță, pădurar pensionar și specialist în materie, la capturarea de bursuci vii.

Atât prietenul, cât și badea Ghiță au plecat împreună cu mine, armați doar cu câte un clește lung de doi metri și cu deschizătură atât de mare, cât să poată cuprinde grumazul unui godănac.

Împreună cu noi patru oameni armați cu casmale. Subsemnatul eram foarte curios să văd procedeul acestei expediții, care nu avea de loc aspect de vânătoare.

Badea Ghiță, care explorase terenul respectiv cu o zi înainte, constatând urme proaspete la intrarea vizuinelor, ne conduse direct la locul convenit.

Ajunși la fața locului, o pereche de foxi au fost scoși din lesa comună și îndreptați fiecare pe altă intrare în vizuină.

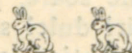
De cum s'a dat drumul câinilor, aceștia s'au repezit ca fulgerul înăuntru și n'au trecut două minute, când i-am auzit pe amândoi lătrând cu înverșunare în acelaș loc. Acum interveni rolul oamenilor cu casmalele, aruncând cojoacele de pe ei, s'au pus la săpat cu ardoare, par'că ar fi fost să scoată o comoară.

Badea Ghiță pândea cu cleștele în mână ca să intervină la momentul oportun. Groapa se adâncea din ce în ce, când deodată apare capul și gâtul viezurelui la lumina zilei. În acest moment de orbire și zăpăceală a animalului, badea Ghiță l'a și înșfăcat de gât, ținându-l strâns cu toată puterea ca să nu-i scape.

Cu lărgirea groapei, astfel ca trupul animalului să poată fi scos afară, primul număr al programului a fost realizat.

După ce foxii au fost chemați afară, puși din nou la lesă, am plecat mai departe spre a procura ocaziunea și celorlalți doi câini de a-și arăta meșteșugul.

Astfel am realizat în dimineața acestei Duminici trei, iar în amurg alte două capturi.

Administrarea vânatului și organizarea vânătoarei

— Expunere făcută de Ing. subinspector silvic Aurel Volosciuc la congresul silvic —

Domnule președinte, domnilor,

Este pare-mi-se prima dată că la ordinea de zi a debaterilor congreselor noastre silvice s'a pus și chestiunea vânatului din punct de vedere al administrării și organizării lui

Rețin acest fapt pentru că corpul inginerilor silvici, cel mai autorizat factor de a vorbi în chestiuni vânătoarești, prea puțin s'a ocupat activ și cu această latură a silviculturii și în consecință a preocupării lui zilnice.

Cauzele acestei distrării a atenției noastre în această direcție sunt a se căuta și în marile prefaceri postbelice, în urma cărora patrimoniul nostru păduros, sporit cu aproape de trei ori suprafața, a reclamat toată energia și experiențele vaste ale corpului nostru pentru a pune în concordanță legile de administrarea și exploatarea avuțiilor păduroase cu complexul de legiuri, cari prin caracterul lor social și prin concepțiile lor atingeau direct administrația pădurilor și în parte chiar existența pădurilor și aici amintesc legea pentru înființarea pășunilor comunale și legea pentru organizarea și administrarea pe baze comerciale a bunurilor publice.

De atunci s'a văzut deja că legislația silvică trebuie reformată în interesul propășirii economiei naționale a României întregite.

Evident că, din acest moment silviculturului i s'au pus probleme economice noi, a căror deslegare a absorbit multe energii profesionale.

Grație corpului silvic conștient de menirea și datorii sale față de neam și țară s'a putut înfăptui această operă de prefacere silvică, care culminează în alcătuirea legii pentru administrarea pădurilor, lege promulgată în Aprilie 1930 și nouă tuturorora cunoscută sub denumirea legea C. A. P. S.-lui.

Conform art. 5 din această lege Casa Autonomă a pădurilor Statului în afară de scopul comercial pe care îl urmărește în exploatarea bunurilor, ce-i sunt date în administrare, este obligată să mai îndeplinească între alte atribuții de interes economic general și cultivarea, ocrotirea și valorificarea vânatului din păduri cu colaborarea serviciilor respective.

Pentru ajungerea scopului acestuia se trece conform art. 67 din aceiaș lege serviciul vânătoarei dela Direcția zootehnică, organizarea, conducerea, personalul și bugetul său la Direcția regimului silvic, care conform art. 47 are de executat și supravegherea aplicării legii vânatului.

Art. 49 precizează că, până ce va dispune de personal silvic necesar, lucrările privitoare la direcția regimului silvic, în exterior, se vor executa și de ocoalele silvice ale Casei Autonome a pădurilor Statului.

Rezultă deci clar că, intenția legiuitorului este de a stabili o legătură intimă și firească între pădure și vânat prin cel mai competent și cel mai indicat factor în această materie — silvicultorul !

Plecând deci dela această intenție legală să analizăm administrarea prezentă a vânatului. Serviciul vânătoarei ce-i drept a trecut dela Zootehnic la Regimul silvic, conform legii — însă la fel cum se mută un chiriaș sărman dintr-o locuință 'n alta: el își schimbă ubicațiunile și de altfel nimic.

Acest serviciu al vânătoarei înființat în baza art. 102 din legea vânatului numit Direcțiunea vânătoarei are în seama sa paza, protecția și regulamentarea vânătoarei pe întreg cuprinsul țării, în frunte cu un Director General al vânătoarei.

Pe lângă această direcțiune funcționează și un consiliu permanent compus din 9 membri numiți pe 5 ani.

În exterior această direcțiune este reprezentată de inspectori de vânătoare regionali, inspectori județeni, subinspectori și paznici publici, numiți de ministerul de domenii în mod onorific sau cu plată.

Paza, ocrotirea vânatului precum și reglementarea vânătoarei și aplicarea legii vânatului se execută însă prin aceste organe și de prezent, după votarea și promulgarea legii pentru administrarea pădurilor Statului, căci la art. 67 se zice clar și precis că: „actualul serviciu al vânătoarei funcționând pe baza legii sale speciale, trece dela direcția zootehnică la direcția regimului silvic cu organizarea, conducerea, personalul și bugetul său Până la modificarea legii vânatului, arendarea dreptului de vânat din pădurile statului se va face de serviciul vânătoarei etc.

Am ținut să arăt această stare echivocă și să arăt că numai la intenție a rămas de a face un pas înainte în organizarea vânătoarei, de a apropia și a lega vânatul de pădure, sinteza legilor de ocrotire și paza vânatului.

Se împlinesc în scurt 10 ani dela promulgarea legii vânatului fără să avem acel regulament special ce ar urma să desvolte și să precizeze dispozițiunile de aplicare ale legii vânatului cum și atribuțiunile personalului însărcinat cu aplicarea și executarea ei.

La fel au trecut doi ani dela promulgarea legii pentru administrarea pădurilor statului fără ca regulamentul de aplicare să fie alcătuit.

Prin votarea și promulgarea legii C. A. P. S.-lui la art. 67 se anunță deja modificarea legii vânatului, de sigur pentru a crea o armonie între aceste două legi — ambele excelente prin spiritul lor adaptat împrejurărilor sociale ale României întregite, însă numai atunci cu efect — dacă disconcordanța existentă va dispăre și dacă elementul silvic va fi pus prin lege și el în situațiunea, la care el are dreptul de a aspira, bazat pe pregătirea sa specială în ale economiei pădurilor și implicit ale vânătoarei.

Actuala administrare a vânatului cu aparatul ei de organe onorifice are și ea merite incontestabile pentru reglementarea vânătoarei care acum 10 ani se afla într-o situație de tot haotică.

Sunt însă convins că, aceste rezultate de progres ar fi fost cu mult mai bune dacă nu s'ar fi abandonat silvicultorul.

Cu toate că avem legi excelente în materie forestieră și vânătoarească — legi apreciate de profesionali de marcă și din alte țări, totuși se resimte o imperioasă necesitate ca aceste legi să fie puse în raport complementar și în speca legea vânatului cu legea pentru administrarea pădurilor statului, atât ce privește aplicarea lor cât și cotrolul aplicării.

Sunt convins că nu numai noi silvicultorii dar și toți vânătorii etalonati au făcut prea suficiente constatări că administrația actuală a vânătoarei are pentru mentalitatea masselor largi ale poporului mari lipsuri și în urmare voiu arăta scăderile acestei administrări.

Chestiunile vânătoarești de prezent le rezolvă după cum am amintit Direcțiunea vânătoarei cu serviciile ei externe și anume: inspectori regionali, județeni și paznicii publici numiți în mod onorific.

Inspectorii regionali recrutați din elita vânătoarească a Țării au făcut și fac sfertări pe alocuri uriașe pentru ridicarea vânatului și respectarea legii — ei sunt aceia cari — ar trebui să fie legătura între regiune și centru — zic ar trebui pentru că am motive să spun că tocmai din cauza organizării dezordonate — ei se trec cu vederea în calea ierarhică chiar de paznicii publici, subalternii lor, față de cari ei nu au nici un mijloc represiv.

Urmează apoi inspectorii județeni — recrutați — cei mai mulți din ei din funcționari și profesioniști liberi. La această instituție începe a se arăta defectozitatea aplicării legii în mod mai evidențiat.

Majoritatea din acești inspectorii sunt reținuți de preocupările mult prea aspre în sfera lor de activitate și ale vieții — epuizați deci de lucrările zilnice în altă direcție — nu se mai pot ocupa intensiv și cu aceste îndatoriri onorifice oricât ar fi ei de zeloși în chestiuni vânătoarești.

Unde mai pui încă — că ei fără sprijin material și chiar în foarte multe cazuri fără sprijin moral, în ajungerea scopului ideal de a servi cauza vânătoarească sunt obiectul de atac, insinuări și chiar ponegriri, mai ales atunci când ei la diferite intervenții refuză din motive bine determinate a-și da avizul lor la o cerere de port armă sau pentru un permis de vânătoare. Urmarea este în foarte multe cazuri că — acest inspector de vânătoare, integru și devotat cauzei vânătorului — este în consecință grație unor intervenții politice — sau desridicat din postul de inspector sau este pur și simplu trecut cu vederea, la eliberarea de permisuri și arendarea de terenuri.

Cunosc cazuri când la astfel de înlocuiri au fost numiți inspectorii județeni, la insistența cutărui sau cutărui membru unui club politic — oameni cari habar nu au ce este vânătoare, și rețin faptul că aceste numiri s'au făcut chiar fără propunerea inspectorului regional!

Cât privește paznicii publici, aceștia în zdrobitoarea lor majoritate nu corespund nici pe departe intențiilor legii.

Grosul acestor agenți, cari ar avea de controlat aplicarea legii pe teren — adică exercitarea vânătoarei — se recrutează din pătura țărănească.

Ei se numesc de către Direcțiunea vânătoarei la propunerea diferitelor societăți de vânătoare și proprietari de vânătoare și se angajează de aceștia pentru a corespunde condițiilor din contractul tip de arendare.

Serviciul ce acest gen de paznici îl aduc ocrotirii și pazei vânătorului, cu foarte rare excepții, este aproape inexistent sau chiar păgubitor, căci ei înzestrați cu această calitate, exercită vânătoarea în mod gratuit și îngrădiți de lege prin permisuri de port armă — ei vânează independent de timp și spațiu.

Voiu ilustra din multele cazuri unul — cum se mai numesc acești paznici! E vorba de arendarea unui teren de vânătoare prin bună învoială. Reprezentantul unei societăți însărcinat cu această transacțiune se prezintă primarului. S'au învoit asupra arendării cu condiția dacă vor fi luați în considerare și ceilalți vânători din comună. Se prezintă doi delegați ai vânătorilor săteni și după lungi conferințe se cade de acord. Însărcinatul societății consimte ca ei să fie numiți paznici publici și vor avea dreptul de a vâna numai însoțiți de membrii societății, când ei vor vâna pe acest teren. Vânătorii săteni primesc această condiție cu umila cerere că pe lângă ei doi — mai sunt încă alți 6 inși, cari și ei ar dori să fie paznici, sunt oameni de ispravă, căci nu sunt cine știe ce fel de pușcași — au și ei câte o rugină, însă bate rău!

Silit de bugetul societății și în perspectiva pierderii acestui teren de vânătoare — se încheie contractul și numărul paznicilor a crescut deci spre oimenele vânătorului și acești pretinși paznici vânează mai singuri, mai sub control, mai cu permis și mai mult fără permis!

În vederea acestei triste situații trebuie să spunem că rostul paznicilor în majoritatea cazurilor este sau de a distruge vânatul sau de a trezi interesul ucisului și dorul de carnaș în rândurile sătenilor.

Trebuie să remarc și faptul că în fiecare organizație administrativă trebuie să existe și un raport ierarhic strict observat. Or, în cazul de față — acest raport nu este reglementat nici bine fixat și în consecință disconsiderat, căci se întâmplă foarte des că chiar

unii inspectorii județeni și cei mai mulți paznici la adresele inspectorilor nu dau nici un răspuns și dacă — atunci cu întârzieri atât de mari încât între timp aceste comunicări și relații cerute sunt iluzorii. Se cer de exemplu relațiuni asupra terenurilor de cruțare sau asupra stării unei anumite specii de vânat pentru un județ sau o comună, pentru a lua măsuri în vederea epocii de împușcare și răspunsul la aceste adrese dacă sosește — atunci epoca de împușcare, dacă nu s'a terminat deja — este de mult începută!

Inspectorului nu-i rămâne alta de făcut decât să facă doar un raport cu propunerea că acești agenți să fie înlocuiți. Or, rezolvirea acestor cazuri durează cam lung timp — și foarte rar urmează ceva mai bun.

Nici inspectorul regional și nici cel județean nu dispune de măsuri corective față de subalterni!

Considerând că în aceste timpuri s'a născut și o mentalitate specifică în jurul oricărei activități onorifice, care face ca această activitate să fie privită chiar de o parte a oficialității noastre ca un „ce" neglijabil și deci ceva de ordin inferior — rezultă că acest aparat acționează foarte greoiu fără precizie și fără efect acolo și atunci când este necesar și urgent.

Afară de aceste lipsuri în fond mai sunt și alte mari neajunsuri, cari se ivesc de exemplu cu ocazia arendării dreptului de vânat. Este foarte frecvent cazul ca diferiți favoriți ai puternicilor zilei — cari sunt cunoscuți dacă nu ca braconieri atunci ca oameni cari privesc vânătoarea drept un izvor de câștig și de carne la orice timp al anului — oameni cari niciodată nu au manifestat un interes serios pentru vânătoare și cari chiar nici nu vânează singuri ci prin interpușii lor paznici pentru a-și procura cărnuri și blăni, — arendează terenuri de vânătoare fără autorizațiuni, fără licitații, fără avizul inspectorilor regionali și județeni — deci cu eludarea completă a legii!

Citiți D-Voastre Revista Vânătorilor și veți afla că se eliberează de către unele prefecturi zeci de permise de port armă și vânătoare fără nici un aviz din partea inspectorilor de vânătoare!

Legea ce-i drept nu prevede nimic în această privință, un regulament nu există și atunci se emit decizii ministeriale, care tind a ține locul unui regulament de aplicare!

Și, spre binele cauzei să sfărâmăm iluzii și să o spunem franc și sincer — aceste decizii ministeriale, dacă nu sunt sortite să îngălbenească răslețite prin rafturile cu dosare ale oficialității noastre — atunci ele au doar darul de a provoca interpretări, cari la urma urmei admit concluzia că o deciziune ministerială nu poate schimba un articol din lege.

În concluziune se desprinde deci clar din cele arătate până aici că organizarea administrației vânătoarei este defectuasă și desordonată și nu este de natură de a corespunde cerințelor așteptate de lege — căci cele mai importante și cele mai perfecte prevederi ale legii — precum cele ce privesc aplicarea legii și paza vânătorului, din cauza lipsei de personal potrivit — și de control, — ele nu au efectul dorit — rămânând deci problema vânătorului mai departe deschisă.

Așa fiind, se impune imperios a se veni cu o reformă la legea vânătorului și cu un regulament de aplicare în așa fel încât organizația administrației vânătoarei să fie înzestrată pe de o parte cu mai multă autoritate oficială și pe de altă parte să-i revie în consecință responsabilitate exclusivă. căci câtă vreme executarea controlului la aplicarea legii vânătorului nu va fi perfectă — nu poate fi vorba de a fi pus chestiunea vânătoarei pe baze solide — de a fi rezolvit deci problema vânătorului!

Ținând deci seama de rezultatele insuficiente unui trecut lung, urmează să căutăm mijloacele prin cari am putea în cadrul posibilităților de realizare de azi să înlăturăm aceste lipsuri până la un minimum posibil. Situația visteriei Țării noastre actualmente zdruncinată și ea în temelii ei de repercursiunile

crizei economice ce predomină întreg globul — nu permite însă ca Statul să facă nici cele mai mici cheltuieli afară de strictul necesar.

Or, pentru punerea în aplicare unei legi cu un aparat de funcționari plătiți bugetar — precum agenți și jandarmi pentru control și paza vânatului etc., cum ar fi de dorit în cazul de față — se cer milioane despre cari deocamdată nici vorbă nu poate fi și atunci nu rămâne alta nimic de făcut, decât să se ceară concursul silvicului, acel organ al statului, care prin natura preocupării lui zilnice este cel mai aproape de vânat, este cel mai indicat de a supraveghea și a lua măsurile necesare — grație competenței profesionale și însemnatului rol social ce-l are în economia silvică a Țării.

Acest organ subevaluat în prevederile legii noastre pentru protecția vânatului, este singurul sport firesc cu ajutorul căruia, riscurile unei eșuări în administrația vânatului trebuie să dispară.

Relev faptul că, în țări în cari cultivării, protecției precum și exploatarea rațională a vânatului i s'a dat atenția cuvenită din partea păturilor conducătoare — acolo vânătoarea dacă a ajuns de a fi o importantă ramură a economiei naționale, aceasta i se datorește corpului silvic în prima linie. Nu este deci nimic mai firesc și nimic nu este mai normal, ca în chestiuni vânătoarești — silvicul — să aibă un cuvânt hotărâtor de spus — mai ales atunci când trăim într'o epocă de tranziție dela vânatul liber la cel cultivat.

Legea pentru administrarea pădurilor Statului și în special art. 67 formează deja baza dela care va trebui să emane noul curs în economia vânătoarească și legătura între această lege și legea pentru protecția vânatului, fie că va fi făcută prin o modificare a legii vânatului fie printr'un regulament bine și prevăzător alcătuit precum și acomodat realității situației de azi.

În urmare voesc să redau părerile mele cu privire la această reorganizare preconizată — repet în cadrul posibilităților de realizare de prezent.

Având în vedere că actuala lege a protecției vânatului în fond este foarte bine alcătuită și, că numai modul de aplicare și în special controlul lasă mult de dorit — voi ataca chestiunea numai din partea această.

Incepând cu însăși Direcțiunea vânătoarei, pe lângă care conform art 103 din legea vânatului funcționează un consiliu permanent din care fac parte 9 membri numiți de minister iar administratorul casei pădurilor și comandantul corpului de jandarmi rurali ca membrii de drept — vedem că, numai administratorul fostei case a pădurilor, azi probabil directorul casei autonome sau al regimului silvic, este reprezentantul silvicilor în această cea mai înaltă autoritate vânătoarească.

Or, directorul general a casei pădurilor, respective directorul regimului silvic, ocupat fiind și cu alte chestiuni de ordin important, sigur că nu poate și nici nu va putea lua parte la acest consiliu, care se convoacă cel puțin odată pe lună și atunci nici măcar în această ultimă instanță vânătoarească — silvicul nu este reprezentat.

Dar, luând în teorie cazul că acești domni pot lua parte la acest consiliu — lipsa unei legături cu periferia în această materie îi pune într'o situație nesigură

Acest articol din lege prevede mai departe că 4 din cei 9 membri vor fi luați din persoanele recomandate de Uniunea generală a vânătorilor.

Cine sunt ceilalți 5 membri — nu precizează legea.

Opinez deci că în acest consiliu ceilalți 5 membri să fie aleși din sânul corpului nostru iar consiliul întreg să lucreze sub președinția directorului regimului silvic, care împreună cu serviciile sale externe este deja conform art. 47 din legea pentru administrarea pădurilor Statului, însărcinat cu supraveghearea a-

plăcii legii vânatului și pescuitului în apele de munte.

Trecând la organizația inspectorilor regionali, sunt de părere că la această instituție trebuie să se facă următoarele reforme: pe lângă fiecare inspectorat regional să funcționeze la fel un consiliu permanent de vânătoare compus din cinci membri și anume: inspectorul regional, un reprezentant al vânătorilor și comandantul legiunei de jandarmi. Acest consiliu ar avea să se întrunească ori de câte ori va fi convocat de către inspectorul regional.

Având în vedere că această organizație este menită de a fi în extern acea instanță vânătoarească, căreia îi este încredințată soarta vânatului dintr'o regiune — în consecință ea trebuie să fie înzestrată și cu mai multă autonomie.

Competențele inspectoratelor regionale trebuie lărgite pentru a nu stânjeni o activitate rodnică.

Se impune o descentralizare în interesul vânatului și din considerațiuni autoritare

Toate legile cari au la bază administrația de bunuri trebuie să fie conduse de un spirit descentralizator.

În special serviciul vânătoarei prin natura bunului dat în administrare — trebuie să soluționeze cu rapiditate și competență problema de aplicare a legii vânatului și să supravegheze în mod riguros și prompt hotărârile date.

Cine este mai competent de a aproba sau de a pune restricțiuni la impunerea unei specii de vânat pe un anumit teren — decât inspectorul regional?

La fel este el cel mai autorizat factor în regiune de a da aprobarea la un contract de arendare sau ba.

După părerea mea este inutil ca fiecare contract de arendare dreptului de vânătoare să se aprobe de consiliul permanent de vânătoare. Care este rostul acestei acestui cancelarism ucigător nu pot desluși — când de exemplu un contract este prevăzut cu toate formalitățile legale și are avizul tuturor celor în drept și cari sunt în măsură de a determina de aproape demnitatea de vânător a arendașului.

Diracțiunea vânătoarei cu consiliul permanent ar trebui să fie supremul for de apel, care numai în cazuri de litigiu să-și spună cuvântul ultim și de altfel să fie acea autoritate vânătoarească menită de a armoniza problema vânătoarei cu celelalte probleme ale economiei, de a aviza la propunerile serviciilor regionale, și de a controla activitatea serviciilor dela extern

Această esențială reformă la aceste două servicii ar avea ca efect ridicarea prestigiului și a autorității și ar simplifica în mod real și palpabil funcționarea adaptată nevoilor specifice fiecărei regiuni.

Ce privește inspectorii și subinspectorii județeni, aceștia să se recruteze în primul rând inginerii silvici indiferent dacă ei fac parte din cadrul inginerilor silvici de Stat sau din cadrul inginerilor silvici din serviciile particulare și a celor puse sub controlul Statului.

În această privință reforma viitoare ar trebui să stabilească următoarele: toți inginerii silvici însărcinați cu serviciul de administrare de ocoale silvice sunt de drept însărcinați cu controlul aplicării legii vânatului pe teren. Ei să fie ierarhic dependenți în materie vânătoarească de inspectoratul județean. Pentru a circumscrie precis raza activității — să se formeze cercuri de inspecție în raza cărora să fie stabilite nominal comunele asupra cărora îi revine șeful de ocol datorita de a-și da avizul la arendarea de terenuri de vânătoare și la eliberarea de permisuri de vânătoare, de a controla aplicarea legii din partea arendașilor sau proprietarilor de vânătoare, precum și de a procura orice relațiuni cerute privitoare la vânat din circumscripția sa.

Fără avizul acestor agenți externi — inspectorul județean nu va putea face nici o propunere serviciului regional, privitoare la arendarea de terenuri de vânătoare.

La fel nu-și va da asentimentul la eliberarea de permisuri de vânatoare și port-arme fără prealabilul aviz din partea acestor agenți.

În regiuni unde nu sunt ocoale silvice — să se însărcineze cu aceste îndatoriri vânători, după posibilitatea din cele mai înalte stări sociale sau persoane materialmente independente, cunoscute că sunt pătrunse de concepții nobile ce privește exercitarea vânătorei — acești inspectori putând fi înlocuiți la timpul său, dacă situația financiară a Statului va permite — prin inspectori de vânatoare de profesie — plătiți din bugetul Statului.

Cu aceasta am ajuns la ultima formațiune a legii vânatului — la paznici publici și particulari — și deci la cea mai delicată și cea mai complicată latură.

Cele mai bune legi și regulamente sunt derizorii — rămân ideologii — dacă paza vânatului este ineficace — dacă rămânem refractari la aplicarea principiilor de protecție.

Deslegând această problemă — am sporit randamentul patrimoniului nostru păduros — am îmbogățit economia noastră națională cu altă ramură de producțiune, am dat răspuns atâtor vânători de ce s'a imputinat și de ce ne-a amenințat dispariția unor soiuri de vânat — am rezolvit problema vânătorei, în Țara Românească.

Cu toate că, — cum am amintit — situația materială a Țării este grea și deci fără bani o radicală îmbunătățire nu se poate face — totuși cu puțină energie și bunăvoință se poate ameliora simțitor starea de lucruri în această privință.

Având în vedere că, controlul aplicării legii vânatului este deja trecut asupra Direcțiunii regimului silvic și că art. 27, 30 și 31 din regulamentul serviciului silvic exterior prevăd că, atât șefii de ocoale cât și brigadierii silvici și pădurarii au îndatorirea, primii de a lua măsuri pentru protecția vânatului și aplicarea legii vânatului în pădurile Statului și administrate de Stat iar ceilalți de a face paza vânatului — urmează că, printr'un regulament să se precizeze atribuțiunile în așa fel încât aceste organe să aibă și caracterul unei jandarmerii de vânatoare. Acest personal va trebui să lucreze strict sub ordinele șefului de ocol și este necesar ca el să depună un jurământ special pentru îndeplinirea conștiințioasă a serviciului de pază și ocrotirea vânatului. O inovație foarte bună ar fi și numirea unui brigadier sau pădurar ca agent șef de vânatoare care ar avea atribuțiunea de a parcurge cu serviciul în mod volant întreg ocolul silvic căruia aparține și chiar pădurile din vecinătatea ocolului cari sunt particulare și a raporta șefului de ocol.

Această încercare s'a făcut în unele ocoale din Administrația Fondului și a dat rezultate foarte bune.

Se'nțelege că, cu acest serviciu s'au însărcinat cei mai buni pădurari atât ce privește calitățile fizice cât și cele morale.

Or cum ar fi, paza vânatului în păduri și aplicarea legii se poate executa prin organele silvice dacă printr'un regulament se vor stabili obligațiunile și răspunderile.

Principiul acestui regulament va trebui să fie: serviciul de ocrotire și paza vânatului este la fel de obligatoriu și legat de răspunderi ca și serviciul de paza pădurilor.

În afară de pădurari controlul este mai dificil de executat dacă paza se face și dacă se aplică legea — căci Statul nu dispune afară de jandarmerie de alt organ potrivit.

Sunt însă de părere că, dacă Statul poate să-i impună celui care voiește să plece cu automobilul o taxă anuală de câteva mii lei la fel poate să-i impună și o cotizație fiecărui arendaș fie el individual sau în colectivitate cum sunt societățile de vânatoare pentru angajarea de paznici în prima linie din absolenții școlii de vânători din Sibiet apoi din

brigadierii și pădurari pasionați care încă sunt apți pentru acest serviciu.

În regulament va trebui hotărât de prevăzut că de exemplu la 2.000—2.500 ha. — proprietarul vânătorei va trebui să angajeze un paznic calificat. Angajarea paznicilor să nu se poată face fără avizul inspectorilor de vânatoare din acel județ. Prin această măsură s'ar îndepărta dela arendare toți cei cari în vânat voesc să afle un izvor de câștig în mod eftin — și prin acest fapt singur se va aduce un mare serviciu vânatului decimat de vânători profani.

Paznicii publici așa cum sunt azi nu au nici un rost — pentru că afară de foarte puține excepții activitatea lor este mai mult negativă.

Obligativitatea fiecărui arendaș de a avea paznici calificați și plătiți — aceasta ne trebuie!

Dacă situația financiară a Țării va permite — atunci să se organizeze pe lângă personalul silvic și o jandarmerie de vânatoare cu atribuțiuni de paznici publici.

Opinez deci că din cadrul paznicilor publici să facă parte pe lângă funcționarii autorităților vânătorești, personalul silvic de pe întreg cuprinsul Țării și, proprietarii de vânatoare pe fond propriu cu personalul lor de pază.

Regulamentul la legea vânatului care trebuie neîntârziat alcătuit va trebui să dea și o atenție deosebită societăților de vânatoare.

Să se reglementeze ca numărul membrilor să fie în raport normal cu suprafața terenului arendat, făcându-se deosebirea între teren păduros și nepăduros. Pe teren nepăduros și la păduri de pe câmpii sau dealuri să revie fiecărui membru o suprafață de cel puțin 200 ha. iar pe teren păduros dela munte cel puțin 500 ha.

Am citit în numărul 6 din 1929 al Revistei vânătorilor că la Ploesti societatea vânătorilor numără 700 zic șapte sute de membri!

Dacă se va proceda astfel — toate legile și toate eforturile sunt zadarnice!

Am arătat în ansamblu scăderile în fond ale organizației vânătorei și am încercat să propun și mijloacele în liniamente generale — prin cari s'ar putea remedia o mare parte din aceste lipsuri și am ferma speranță că corpul silvic prin exponenții lui se va afirma de astă dată cu ocazia modificării legii vânatului anunțată prin legea C. A. P. S.-lui.

Trebuie să constat că, noi inginerii silvici cu foarte rare excepții ne sesizăm de problema vânătorei prin organul nostru de publicitate „Revista Pădurilor“, care apare în excelente condițiuni și este foarte mult apreciată în toate straturile intelectuale din Țară și străinătate.

Sigur și natural este că, nu fiecare silvicultor este și vânător dar fiecare silvicultor indiferent de grad trebuie să fie ocrotitorii vânatului și este deci o sfântă datorie a tuturor din noi să înălțăm prestigiul meseriei noastre plasând munca noastră și cunoștințele noastre și în această nobilă direcție — protecția vânatului.

Și, încheind trebuie să mai rețin faptul că, desigur se va afla mulți în afară de rândurile noastre cari, din pură și nevinovată precum și desinteresată trageră de inimă pentru binele poporului îngrijorați vor zice: „dar, ce vânatoare este un privilegiu unei anumite stări sociale?“

Acestor domni și binefăcători ai poporului pe pun-gă străină le răspund: să vâneze boeri și opincă — dar să vâneze cinstit și corect — la îndatoriri egale și drepturi egale — nu facem deosebire între obârșia vânătorului — facem numai diferențiere între cel ce vânează pătruns de concepții aristocrate și între cel ce în vânat nu vede altceva decât ceva ce trebuie ucis pentru satisfacerea instinctelor dobitocești și, în fine să nu se uite că, vânatul în toate țările civilizate a devenit un bun susceptibil de proprietate — are prin urmare un stăpân și trebuie respectat în drepturile lui consfințite prin lege.

Coada trădătoare

de AL. CAZABAN

Când pleacă la vânatoare, cu trenul, avocatul Marius Zâmbrescu nu prea ține socoteală de unele dispozițiuni ale direcției generale a căilor ferate române. Așa, deși e strict interzis vânătorilor să se urce, cu câinii lor de vânatoare, în alt compartiment de cât în cel de clasa a III-a, totuși Zâmbrescu găsește mijlocul să-și vâre prepelicarul în clasa întâia, fără să fi plătit vreodată amendă pentru această călcare a regulamentului C. F. R.

Să vedeți numai cum procedează acest vânător avocat:

Vine la gară foarte devreme și când trenul trage la peron, Zâmbrescu se furișează într'un vagon de clasa I-a, absolut gol. Cum intră acolo, lasă în jos mesuța de lângă fereastră, și dă ordin câinelui să se culce sub ea: „Couche Stop!”

Apoi, cu un pardesiu suspendat de marginea mesei, își ascunde atât de bine prepelicarul, încât nici pasagerii și nici conductorii nu pot bănui existența în vagon, a călătorului cu patru picioare.

Intr'o dimineață, dibaciul vânător și avocat veni la gară numai cu un sfert de oră înainte de plecarea trenului... Nu găsi niciun compartiment de clasa I-a absolut gol, ca să-și poată ascunde prepelicarul fără teamă de a fi denunțat de vreun călător care nu suferă societatea unui câine, fie chiar de vânatoare.

Foarte necăjit de întâmplarea asta, se hotără să meargă în clasa a III-a și să șadă el — cu abonament de clasa I-a — alături de cojoacele mirositoare a brânză de oaie, ale țaranului român. Dar ce nu face un vânător de hatărul câinelui său de vânatoare!...

Când ajunse la capătul culoarului, gata să treacă în vagonul de clasa treia, iată că din ultimul compartiment, o voce cunoscută îl chemă pe nume. Vânătorul se uită înăuntru și recunosc pe un colonel de artilerie pe care nu-l mai văzuse de multă vreme. Afară de colonel, în tot compartimentul nu se afla de cât un singur domn străin.

Colonelul îl strigă voios:

— Nu vii aci?... E destul loc!...

— Ași veni cu plăcere, dar nu-s singur... Am și câinele meu cu mine... Nu e permis în clasa întâia!...

— Ce are de a face dacă ceilalți călători nu se opun! — observă colonelul, fără să se sinchisească de prezența călătorului necunoscut.

Atât a așteptat vânătorul: A intrat repede și în câteva clipe și-a ascuns câinele — ca de obicei — sub măsuța strapontin.

Operația făcută, avocatul vânător își ocupă locul foarte satisfăcut că întâmplarea îi scosese în drum pe amabilul colonel. Apoi, se lăudă:

— Uite, așa trag eu chiulul personalului de tren... Stop al meu stă așa de nemișcat, încât niciodată nu și-a trădat prezența...

Colonelul glumi:

Dar dacă îi vine gustul să-și scoată capul din ascunzișul său, tocmai în clipa când intră conductorul sau controlorul de bilete?...

— Să-și scoată capul?... Imposibil... E dresat doar anume în acest sens!...

— Cum văd eu — râse cu plăcere colonelul — păcălești regulat direcția drumului de fier!...

— Regulat o păcălesc!... Stop al meu niciodată nu m'a dat de gol... N'ai idee cât e de inteligent!...

— De data asta, mi se pare, te-a cam dat de gol! — se amestecă în vorbă călătorul necunoscut.

— Cum așa? — se miră stăpânul lui Stop.

— Uite, că îi se vede coada!...

Și într'adevăr că vârful alb al cozii eșise afară din ascunzătoare...

Vânătorul se grăbi să ordone câinelui să-și strângă coada la loc; apoi se gândi să n'ar fi rău să se poarte cât se poate de amabil cu acest călător de clasa întâia. Găsi nimerit să-l întrebe, foarte politicos:

— Mergeți departe?

La Constanța...

— Atunci, o să am fericirea să călătoresc o bună bucată de drum în societatea dumneavoastră... Și, vă rog, cu cine am onoare?

— Cu Ispas Ionescu, inspector general la serviciul de control al Căilor ferate!...

— Daa?... chiar la C. f. r.?

Și mut de surprindere se uită — prostit — când la colonel când la inspector... Deodată, izbucni sincer:

— Mi se pare că de data asta mi s'a înfundat!... Dar ca să nu calc dispozițiile Direcției generale, sunt gata, domnule inspector, să trec în vagonul de clasa a treia...

Inspectorul îl liniști:

N'aveți nicio grijă!... Doar nu-s în exercițiul funcțiunei... Ș'apoi n'am niciun interes să atrag atențiunea conductorului, că Stop al dumitale, are vârful cozii alb...

Crezând că face educația câinelui contravenient vânătorul se grăbi să-i dea un picior:

— Să fii a dracului de javră!... Să știi că o să-ți tai coada!...

Silvicultorul și vânătoreea

de Ing. silvic VICTOR MALARSKI
Șef al ocolului silvic Aiud

În vechea lege pentru protecția și ocrotirea vânatului, silvicultorul, afară de prevederile dela art. 4 și 2, nu are nici o obligație privitoare la vânat, tocmai el care trăiește, aproape o jumătate din viață, în păduri și codri.

Ba din contra, el este considerat și mai ales gradul inferior, ca un dușman al vânatului, un lucru foarte dureros pentru acest corp, pe când în alte țări tocmai silvicultorul de toate gradele este adevăratul ocrotitor al vânatului.

La noi însă alte persoane, străine de meseria serviciului silvic, sunt chemate a fi protectorii vânatului, pe când silvicultorii din an în an se desinte resează tot mai mult de ocrotirea lui și asta din cauza șicanelor Inspectorilor de vânătore și președinților societăților.

Chiar pe mine personal, un domn inspector de vânătore, care este și președintele societății, m'a amenințat că mă va exclude din societate, dacă lucrez în contra intereselor ei, fiindcă m'am pronunțat conf. art. 4 din legea vânatului în contra societății, dar cred că și d. inspector ca și șeful de ocol, trebuie să susțină în primul rând interesele legii și apoi interesele societății.

Art. 24 din regulamentul serviciului silvic exterior prevede, că șeful de ocol să ia măsuri pentru protecția și conservarea vânatului în pădurile Statului și cele administrate de stat. Pentru a putea îndeplini această obligațiune, am cerut societăților din raza ocolului, să-mi trimită câte un exemplar de contracte de arendare, în care sunt prevăzute măsurile de protejare și conservare, dar d. inspector a refuzat cererea mea, motivând, că *șeful de ocol nu are nici un amestec în chestia vânatului.*

În felul acesta a-și putea enumera încă multe cazuri. Un alt neajuns pentru personalul silvic este, că pădurarilor este interzis a face serviciul cu arma de vânătore, pe când paznicii de vânat, care în majoritate sunt braconieri autorizați și delicvenți de pădure, se primblă cu arma în spate prin păduri, pe când pădurarii, care cu averea lor sunt obligați a răspunde de toate pagubele, își fac serviciul lor greu și periculos cu o secure sau un baston.

Oare asta nu este o absurditate și o înjosire a prestigiului întregului corp.

Oare prezintă un paznic de vânat mai multă garanție de sinceritate ca un pădurar ?

De dorit ar fi, ca în legea nouă a vânatului să se facă o dreptate în felul acesta, ca la păduri personalul silvic să aibă grijă de paza și conservarea vânatului. Pădurile să fie arendate separat și avizul pentru aprobarea contractului să se dea de serviciul silvic. În contracte se prevăd măsuri pentru hrănirea vânatului în timpul ernoii, dar în tot cuprinsul ocolului nu am observat asmenea măsuri, din care cauză în iarna 1931/32, care era așa de grea, a pierit foarte mult vânat și eu personal am găsit iepuri morți și oseminte de căprioare.

Și pe când prin păduri, se găesc drumuri și poieni mici cu iarbă, care s'ar putea cosi pentru hrana vânatului, iarba este acoperită cu zăpadă și vânatul moare de foame. Și când am atras atenția unui președinte, dânsul mi-a răspuns, că nu le face, că vâna-

mul se adună în jurul locurilor de hrănit și cade așa victima braconierilor.

Dar mă întreb, de ce ține apoi societatea paznicii ?

Am mai auzit vorbe, că silvicultorii nu sunt vânători. Este adevărat, că puțini sunt vânători, dar asta nu exclude ca să fie buni protectori al vânatului și poate chiar pe motiv, că nu sunt vânători, fiindule milă de a ucide, vor proteja vânatul cu mai mult drag ca vânătorii de pasiune.

Am văzut în Bucovina, unde protecția vânatului era pusă în mâna silviculturilor, depozite de fân și sare și am văzut lupte pe viață și moarte a silviculturilor cu braconierii și procese peste procese, pe când la noi ? Nimic !

În ultimul număr al Revistei Vânturilor am citit o propunere, ca teritoriul propriu de vânat să fie majorate de la 100 la 500 Ha. Nimic mai greșit ca aceasta. Că pe când pe un teritoriu propriu vânează unu sau 2, 3 vânători pe proprietățile societăților vânează 50 și 100 și mai mulți.

Luăm ca exemplu, că o societate cu 50 membri are un teritoriu de 40.000 ha. Acești 50 de membri pot vâna un iepure pe zi, deci pe un sezon de circa 100 zile 5000 de iepuri. Afară de asta se mai fac vânătore cu gonaci, când se împușcă iepuri fără restricțiuni.

Și iar mă întreb, unde rămâne protecția vânatului ? Și așa dar nu avem vânat.

Înțeleg să fii vânător de sport, dar nu de carieră, pentru a mă lăuda, la finea sezonului, că am împușcat atâția și atâția iepuri.

Am mai observat, că dacă undeva apare un porc mistreț, întreaga societate după el. Ori înseamnă și asta ocrotirea vânatului ?

Și aceste animale ar trebui protejate și numai dacă numărul lor se înmulțește prea tare să fie împușcat în oarecare proporție.

În Bucovina, de exemplu, ocoalele silvice erau obligate a înainta anual un tablou aproximativ de speciile vânatului și numărul lor, ce se află în pădurile din raza lor și apoi s'a fixat numărul, care poate fi împușcat ; și nu era necesar a opri teritoriul întregi, ca acum.

Eu cred, că un vânător se poate mulțumi, dacă împușcă 5—10 iepuri pe an și nu 30—40 cum se practică pretutindeni.

Vânătoreea trebuie considerată ca un sport și nu ca abator.

Propun, că în păduri, vânătorii individuale să fie oprite cu desăvârșire pentru iepuri, să se facă numai vânători comune, odată pe an, lăsând însă 1/4 parte nevânată, ca să aibă vânatul scăpat un adăpost asigurat, iar numărul ce se poate împușca de ori ce speță de vânat nobil să fie arătat de șeful ocolului respectiv, care să poartă o evidență asupra vânatului în viață și împușcat.

Numai atunci vom avea vânat și vom avea plăcerea de a merge la o vânătore, că vom fi vânători de sport și nu de carne.

Accidentele de vânatoare

de ȘOMCUȚA MARE

Se întâmplă și la noi în țară, ca și'n alte părți, mai deseori decât ar fi de dorit, accidente de vânatoare mai mult sau mai puțin grave. Mai ales vânatul mic care este cel mai numeros și la îndemâna tuturor, grație sistemului după care se vânează, este acela care pricinuieste cele mai multe accidente cu sfârșit mai mult sau mai puțin trist.

Ce măsuri s'au luat la noi în privința atenuării cel puțin a urmărilor unor astfel de accidente? Nici una! Pe când în străinătate nu există Societate de Asigurare, care să nu prevadă în sfera ei de activitate și asigurarea contra accidentelor de vânatoare, precum și a răspunderilor civile, la noi până azi nu s'a făcut nimic în privința aceasta nici de Societățile noastre de Asigurare, nici din inițiativă particulară.

Să fie oare acest fel de accident privit la noi ca ceva normal; consecințele lor materiale și morale, ca ceva tot așa de inevitabil, cum ar fi inundațiile sau alte dezastre, cauzate de forță majoră? Nu credem! Suntem din contra convinși că mulți, foarte mulți dintre noi vânătorii ar da cu plăcere obolul lor unei Societăți de Asigurare, care s'ar ocupa, care ar face propaganda cuvenită în acest sens, care ar primi să se ocupe cu această nouă ramură de asigurări în țara noastră spre folosul reciproc și al ei, și al vânătorilor.

Am fost îndemnat la scrierea acestui articol în urma celor citite în revistele străine franceze și germane de specialitate (vânătoarești), unde incontinuu găsești îndemnurile la asigurarea contra accidentelor de vânatoare, atât în ceea ce privește propria persoană, cât și a persoanei altora, pe care ai putea avea nenorocul să-i alicești din întâmplare și fără nici o vină. În adevăr, ce nu se poate întâmpla la o vânatoare fie individuală, fie și în companie, la o vânatoare cu hăitași mai ales: o alunecare în timpul vânătoarei, arma se descarcă în cădere, iar snopii de alice lanșați la întâmplare? Descărcarea printr'o defectozitate adhoc a Drillingului, care din ce în ce, devine o armă mai utilizată și răspândită, când odată cu alicele bine dirijate în ținta aleasă, ia foc și cartușul cu glonț, care se duce Dumnezeu știe unde și la ce distanță?

Dar câte accidente uneori mortale nu s'au întâmplat în pădure unde camarazii cari stau la posturile

lor, se pomenesc deodată cu alicele sau glonțul altui camarad, vâjâind pe lângă capul lor, alice sau glonț trase în vânatul care trece ca o săgeată printre vânătorii așezați în linia de pază, și câte și câte alte exemple nu s'ar putea da, dacă n'am ști că scriem pentru camarazii vânători, camarazi dintre cari mulți poate au fost din fericire numai martori oculari a acestor fel de accidente. Ași putea cita zeci de nume ai căror purtători au devenit invalizi pe viață.

Cred, că a venit timpul, ca, și, în această materie să se ia oarecari măsuri, Societățile noastre de vânatoare n'ar putea oare prevedea în condițiunile lor de admitere a membrilor, obligativitatea cu o sumă proporțională la o asigurare colectivă (fiind mai eficientă) a membrilor lor pentru cazurile și, în ramurile citate mai sus. Suma vărsată nu poate fi în nici un caz așa de mare, ca să nu fie suportabilă pentru ori și cine, dar în schimb câte nenorociri nu s'ar atenua printr'o astfel de asigurare? Câte neazuri și sdruncinări morale n'ar fi prin această măsură micșorate?

De sigur că, asigurarea în sine nu este și nu poate fi un remediu contra consecințelor materiale, dar mai ales morale ale unui accident de vânatoare, care în definitiv se poate întâmpla oricui, chiar și celui mai prudent și experimentat vânător, căci când vânătorul corect și conștient s'a asigurat atât pe el, cât și pe camarazii sau colaboratorii săi vremelnici contra unor posibilități pe care el cel d'întâi nu le dorește, cu altă liniște sufletească pășește el la satisfacerea unei pasiuni atât de nobile, dar și atât de periculoase chiar dacă Doamne ferește s'ar întâmpla ceva, el are conștiința împăcată că și-a făcut datoria, a făcut ce este omenește posibil, nu numai pentru evitarea unui accident, dar și pentru repararea consecințelor atât, pe cât a putut, în limita puterilor sale. Este de netăgăduit că o asigurare de felul acesta are pe lângă părțile ei pur materiale și o valoare morală covârșitoare.

O nenorocire se poate întâmpla oricui, cum am scris mai sus, dar tocmai de și pentru aceasta, ori cărui om de inimă se impune datoria de a lua și măsurile necesare pentru atenuarea consecințelor totdeauna neplăcute, de multe ori dezastruoase pentru ambele părți.

Propuneri de modificare la legea pentru protecția vânatului

de NICU I. JUVARA

Inspector de vânatoare al jud. Tutova

Cel mai mare defect ce găesc actualei legi de „protecție a vânatului“ este neaplicarea ei, din cauză că aparatul administrativ, în frunte cu d. prefect e dispus să admită toate toleranțele, pentru ca braconierii, care de multe ori sunt agenți electorali, să nu care cumva să fie stingheriți în distrugerea unei bogății, care ar trebui să înceapă să conteze în eco-

nomia națională, atât de redusă astăzi. Citez un exemplu, printre miile ce cunosc.

După art. 26 din „legea portului și vânzării armelor“, permisul de port-armă de vânatoare se dă de prefect, cu autorizația inspectorului de vânatoare. Ori în calitate de inspector de vânatoare, care știu braconajul ce se face cu aceste permise date pe

viață, am fost foarte sever cu acordarea autorizației, fapt care n'a împiedecat că tot județul Tutova să n'aibă mii de permise de port-artă de vânat, date de prefecti, fără nici un control și contra hotărârei inspectorului.

Admițând că în viitor, legea de protecție a vânatului se va aplica, modificările ce cred necesare ar fi:

1) Retragerea permiselor de a purta arma de vânătoare, care urmează a fi considerată numai ca armă de vânat.

Pentru cazurile excepționale, autorizația se va da anual, cu drept de apel la instanțele de judecată și numai după plata unei taxe, care va fi 1/4 din valoarea taxei permisului de vânat.

2) Reglementarea severă a câinilor vagabonzi, care pe lângă că nimicesc vânatul, fac daune enorme crescătoriilor de păsări domestice, viilor, porumbului, fructelor, propagând în același timp și toate bolile molipsitoare, la păsări, porci, oi, etc., și din nenorocire și la oameni. (Dacă n'ar fi să citez decât turba, dalacul și foarte probabil frigurile tifoide). Art. 81 urmând a se modifica: *Cei ce lasă câini liberi, în afară de împrejurimea casei de locuit, cei care se duc la drum, sau la câmp cu câini, care nu sunt legați, păzitorii și proprietarii câinilor de vite a căror câini nu sunt purtători de juguri, se vor pedepsi.....*

3) Art. 80 care împiedică urmărirea așa zisului vânat rănit pe teritoriu străin, trebuie menținut și pedeapsa agravată, căci admițând contrariu, s'ar da naștere la mari abuzuri. (Un iepure rănit care lasă urmă de sânge, se poate duce zeci de kilometri).

4) Trecerea unei persoane, purtătoare de armă

de vânat, pe teritoriul de vânat, să fie considerată ca delict de vânătoare.

5) Să se îngrădească cu sancțiuni severe, pândă făcută noaptea, cu pedepse agravante pentru prada făcută în nopțile cu lună și pe zăpadă. Delict greu de urmărit, căci noaptea braconierul e capabil de crimă. Acest delict se practică pe o scară enormă, fie că e deschis sau nu vânatul.

6) Să se pedepsească sever, vânătoarea făcută la fururi.

7) Procesele-verbale dresate de agenții specificați de art. 94 să constituie, în caz de flagrant delict deplină dovadă, fără să fie nevoie de afirmarea celor doi martori, braconierul nu se lasă dus la primărie, dă, la nevoie cu pușca și martori nu se găsesc la orice timp pe toate dealurile (de obicei martorii sunt favorabili impricinatului).

8) Păzitorilor publici prevăzuți de art. 66 să li se aplice sancțiuni severe, pentru cazurile când sunt braconieri și nu-și fac datoria. Toți păzitorii publici să n'aibă dreptul să poarte arma de vânătoare, decât cu permisul de vânat.

9) Inspectorul de vânătoare să fie socotit la egalul celorlalți funcționari ai statului, beneficiind de reducerile pe C. F. R.

10) Inspectorul de vânătoare să fie obligat, supt sancțiunea de amendă, să ție în curent lucrările inspectoratului.

11) Inspectoratele de vânătoare să fie prevăzute cu un secretar, sau în cazul când această cheltuială nu se poate pune în buget, conducerea cancelariei să treacă la Camerele de Agricultură a căror rol este: să nu neglijeze această bogăție națională atât de legată de pământ.

Cum sfășie ursul o vită

Grup dermoplastic
Muzăul de vânătoare

PUBLICAȚIUNI

Ministerul Agriculturii și Domeniilor. Serviciul Vânătoarei

PUBLICAȚIUNE

Prin Deciziunea Ministerială No. 211218/1932 din 12 Ianuarie s'a aprobat următorul aviz al Consiliului permanent al Vânătoarei :

„Având în vedere că unele Comune din rea voință nu arendează dreptul de vânătoare pe terenurile locuitorilor în conformitate cu Legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei, tolerând să se vâneze pe aceste terenuri fără nici un scrupul și până la distrugere de toți branconierii din regiune.

Consiliul decide ca vânătoarea să fie oprită în întreaga Țară pe toate terenurile locuitorilor și comunelor nearendate cu contract în regulă, aprobate de Consiliul permanent de vânătoare în baza art. 11 din Legea Vânătoarei prin bună învoială sau de Prefectură conform art. 9 și 12 din Legea Vânătoarei, în cazurile de arendare prin licitație publică.

Ceiace vor vâna pe acele teritorii vor fi dați judecății și considerați că au vânat în timp oprit.

Aceste terenuri vor constitui un soi de rezervă, iar oprirea vânătorului este spre folosul comunelor căci el înmulțindu-se în timpul oprit, valoarea locativă a terenului va crește în mod simțitor și deci și veniturile proprietarilor.

Noi, Ministru, Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor, având în vedere avizul Consiliului Permanent al Vânătoarei No. 27244 Jurnal No. 1936/1932 și în conformitate cu art. 10 din Legea pentru Protecțiunea Vânătorului

DECIDEM :

ART. II. — Printre condițiunile de licitație și în complectarea celor publicate în Monitorul Oficial No. 6 din 7 Aprilie 1932 se va prevedea ca :

„Termenul de arendare a terenurilor comunale, ale Statului și particularilor, se va face pe 5 sau 10 ani”.

ART. II. — Domnul Director General al Serviciului Vânătoarei este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestei Decizii.

Data azi 16 Decembrie 1932

Ministru, (ss) I. FIANU

În urma avizelor Consiliului permanent de vânătoare (ședința din 11 Ian. 1933) s'au dat următoarele decizii Ministeriale :

Prin D. M. No. 17495/932, se oprește vânătoarea epurilor și potârnicilor, până la 15 Ian. 1935, pe terenurile com. : Grădiștea, Fălăstoaca, Budeni, Mogoșești și Colibași din jud. Vlașca.

Prin D. M. No. 16857/932, se oprește vânătoarea tuturor speciilor de vânat util, până la 15 Ian. 1934, pe porțiunea de teritoriu situat între șoseaua Aradul Nou—Periam și Râul Mureș în hotarul com. : Aradul Nou și Zădărlac din Jud. Arad, Bodrog și Felnac din Jud. Timiș.

Prin D. M. No. 11754 se aplică dispozițiunile art. 35 din Legea Vânătoarei, pentru toată țara, în ceea ce privește transportarea și vânzarea coarnelor de cerb (atât trofee cât și cele căzute).

Prin D. M. No. 17497 și 16913/932 se aplică dispozițiunile art. 35 din Legea Vânătorului pentru întreg teritoriul Județelor Covurlui și Caraș.

Potrivit acestor dispozițiuni transportarea și vânzarea vânătorului se poate face numai în baza unui certificat de proveniență, eliberat de arendașul sau proprietarul terenului de unde provine vânatul și vizat de Primăria respectivă.

Prin D. M. No. 17499/932 se oprește vânătoarea epurilor, până la 15 Ian. 1934, pe terenurile comunelor : Dumitrea, Buduș, Domnești, Sângeorzul Nou, Simionesti, Slătinița, Nepos, Josenii Bărgăului, Bistrița Bărgăului, Anieș, Tonci, Corvinești și Runcul Calvei din Jud. Năsăud.

Prin D. M. No. 17420/932, se oprește vânătoarea epurilor și potârnicilor până la 15 Ian. 1935, pe teritoriile comunelor : Ip și Zoan din Jud. Sălaj.

Prin Dec. M. No. 18028/932, se oprește vânătoarea tuturor speciilor de vânat util, până la 1 Oct. 1934, pe teritoriul com. Sacoșul Mare din jud. Timiș.

COMUNICAT

Ministerul Agriculturii și Domeniilor, Serviciul Vânătoarei, aduce la cunoștința d-lor vânători următoarele :
Se prelungește valabilitatea permiselor de vânătoare port-armă și câini eliberate pe anul 1932 până la 15 Ianuarie 1933.

Având în vedere schimbarea anului financiar care pe viitor va începe la 1 Aprilie, valabilitatea permiselor eliberate pe anul 1932, se va prelungi până la 31 Martie 1933, în schimbul achitării unui sfert din taxele anuale.

Această prelungire se va face prin prefecturile respective.

După 1 Aprilie 1933 nu se vor elibera noile permise de vânătoare decât acelor cari având permise pe 1932 au cerut prelungirea valabilității acestor permise.

Primăria orașului reședință de județ Sf. Gheorghe
Trei Scaune

PUBLICAȚIUNE

Orașul Sf. Gheorghe dă în arendă prin licitație publică terenul de vânătoare pe termen de 3 ani, dela 1 Ianuarie 1933 până la 31 Decembrie 1935.

Licitația se va ține în ziua de 4 Februarie 1933, dela orele 9—11 a. m. în cabinetul primarului, din localul acestei primării.

Caietul de sarcini este afișat la ușa acestei primării, spre vedere publică.

Garanția provizorie face 5 la sută din suma oferită pe durata arendării, iar garanția definitivă 10 la sută din valoarea contractului, ambele depunându-se în numerar.

Informațiuni se pot lua în camera No. 8, la această primărie.

Publicațiunea de licitație No. 7502/1932, din 15 Decembrie 1932, se anulează prin prezenta.

Primăria comunei Tolvadia

PUBLICAȚIUNE DE LICITAȚIE

Se aduce la cunoștința publică că dreptul de vânat pe teritoriul comunei Tolvadia, județul Timiș-Torontal, în estindere de circa 5.683 jughere cadastrale se dă în arendă pe un termen de 10 ani, începând dela 28 Februarie 1933 până la 31 Decembrie 1942 prin licitație publică orală care se va ține în ziua de 28 Februarie 1933 la ora 9 a. m. în localul primăriei Tolvadia.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile legii contabilității publice.

Condițiunile se pot vedea în orele oficiale în biroul notarului în fiecare zi de lucru.

Secretariatul cercual Pojorta, jud. Făgăraș

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că în ziua de 15 Februarie 1933, orele 14 din zi, se va arenda prin licitație publică, la primăria comunală, Pojorta, din Județul Făgăraș, terenul de vânat de circa 3733 jug.

Arendarea pe 3 ani.

Prețul de strigare 2000 lei.

Primăria comunei Freidorf, județul Timiș-Torontal

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Freidorf în întindere de cca. 2000 jughere cadastrale, se dă în arendă pe termen de 6 ani, începând dela 31 Ianuarie 1933 până la 31 Ianuarie 1939, prin licitație publică orală, care se va

ține în ziua de 18 Martie 1933, ora 15 în localul primăriei Freidorf.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile legii contabilității publice.

Condițiunile se pot vedea în orele oficioase la primărie.

Primăria comunei Sinersig Timiș
PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință publică că dreptul de vânat din hotarul comunei Sinersig în întindere de 3310 jugh. se dă în arendă pe termen de 6 ani începând dela 25 Februarie 1933 până la 24 Februarie 1939 prin licitație

publică orală care se va ține în ziua de 25 Februarie 1933 ora 10 a.m.

Prețul de exclamare este 750 lei.

Garanția de 10% se va depune în numerar.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88-110 din L. C. P.

În caz că licitația nu va aduce în aceeași zi nimic nici un rezultat se va ține în ziua de 10 Martie 1933.

Condițiunile de licitație se pot vedea zilnic la primărie între orele oficioase.

Se aduce la cunoștința publicului amator că Muzăul de vânătoare din Parcul Carol este deschis vizitărei Joia, Duminica și sârbătoarea între orele 10-13.

Din viața Societăților afiliate

Tabloul membrilor societății de vânătoare „Cocorul“

Teodor M. Ionescu, Corneliu Banu, Petre Popescu-Pencovici, Alexandru Gherghiceanu, Marin Tecu, Ilie B. Marinescu, Ștefan Wagner, Radu Mihăescu, Petre Tecu, Ion L. Răducanu, Ioan Marinescu, Titus Bragadireanu, Ștefan Iatan, Nicolae Manole, Ștefan Dan, Ion Paraschiv, Juhan Georgescu, Alexandru Roșu, Constantin Fl. Socol, Nicolae Panciu, Dumitru Chirculescu, Paraschiv Mateescu, Vladimir Derj, Mihail Stoenescu, Ion D. Socol, Radu Buga, Gh. Gancevici, Dem. Popescu-Daravelă, Vasile Simionescu, Constantin Ungureanu, Tănase P. Pârvan, Dumitru Rachieru, Ion Flămânzeanu.

Tabloul de membrii societății de vânătoare „Căpriorul“
Idioara

Gheorghe Vior, Dimitrie Blidariu, Lazăr Daminescu, Petru Ploscariu, Savu Bogdan, Vasile Secoșan, Andrei Jula, Alexandru Agota, Lazăr Negru, Dănilă Daminescu, Ioan Negru, Petru Negru, Lazăr Brândușani, Lupulescu Lazăr.

Tabloul membrilor societății „Cercul Vânători“ din
Buhuși, județul Neamț

Th. Radu, D. N. Tipa, Otto Reichert, D. N. Crețu, C. Scarlat, Iacob Grigorescu, Mihai a Măriutei, Adrian C. Nanu, Wilhelm Reichert, V. V. Tipa, V. V. Fusariu, C. Scheibstock, Emil Reichert, D. Gârțu zis Voicu, G. N. Sbâncu, N. Bursuc, I. Năsiescu, Gr. Gr. Merticariu, Cle-

ment Podoleanu, N. T. Scriitoru, Th. Scurtu, N. Poenariu, G. Poenariu, Th. N. Fârtăeș, Gh. Silvaș, Mihai Panciu, I. N. Panaite, Th. Dubniac, Savel Capșa, V. V. Hăisu.

Tabloul de membrii societății de vânătoare „Camaradul“
a ofițerilor vânători din garnizoana Craiova

Vasilescu August, Palada Dumitru, Gerota Ioan, Magereanu Nicolae, Chiciu Aurel, Tenovici Nicolae, Eftimescu Nicolae, Socor Emil, Ostroveanu Eftimie, Rascu Damian, Stavrahe Gh., Dobrian Ilie, Nicolăescu Mih., Știrbulescu Gh., Thais Nicolae, Popa Vasile, Gheorghiu Constantin, Antonescu Dumitru, Popescu Alex., Pascu Barbu, Rădulescu Pompiliu, Prelipceanu Ioan, Bârzan Dumitru, Petrescu Traian, Cioroiu Ștefan, Geo Crăsnaru, M. Constantinescu, C. Hercul, I. Alexiu, D. Rădulescu.

Membrii de onoare: General Gârleșteanu Iosif, general Iacob Constantin, general Balif, general Ilasievici Const., colonel-rez. Gheorghiu Gh.

MICA PUBLICITATE

Dresor de câini în toate specialitățile moderne, primește și câini în pensiune, exercită dresura completă și parțială după dorința proprietarilor. Prețuri modeste. A. Schnitzar, Moșia Stoicescu (Dămăroaia), Băneasa.

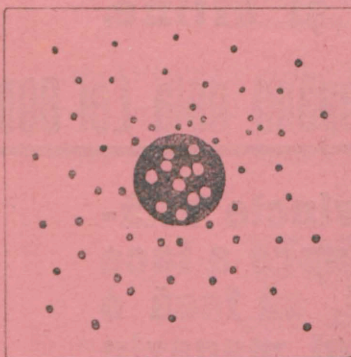
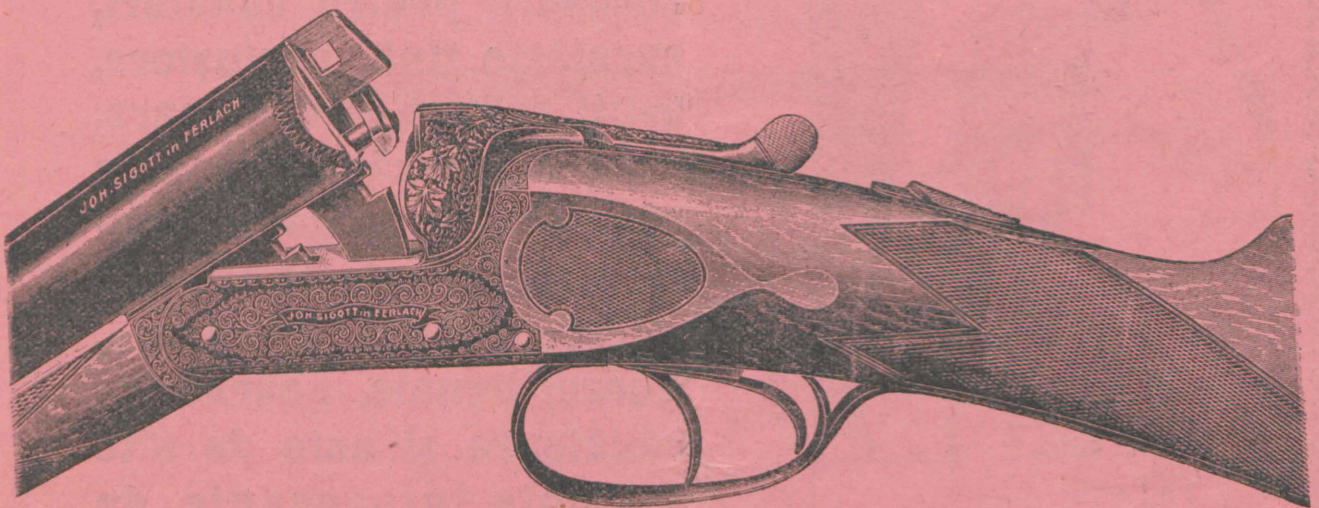

FABRICA DE ARME DE VÂNĂTOARE IOHANN SIGOTT FERLACH — KARNTEN — AUSTRIA

PRODUCE ȘI VINDE CELE MAI MODERNE
ARME DE VÂNĂTOARE ȘI ANUME:

ARME DE VÂNĂTOARE ELEGANTE CU DOUĂ ȚEVI DE ALICE CU ȘI FARA COCOAȘE
ARME PENTRU TRAGERE LA PORUMBEI (ȘI PERECHI) TOATE CU UN TIR SUPERIOR

CIBLA

Mărimea 63 x cm, cu lovitură trasă din foraj Sigott-Drall-Rifle la 50 pași cu alice No. 6

Inventatorul și singurul îndreptățit la construirea „forajului Sigott-Drall Rifle” cu efect de tir neobișnuit de strâns și o penerație mare a alicelor (v. cibla). Construește deasemenea arme mixte, arme mixte sistem Bock, Drillinguri, arme cu două țevi de glonț (Expres) și carabine cu repetiție în toate calibrele chiar și pentru glonțul de mare viteză 7x65 Brenneke și 8x60 Magnum. Gloanțele acestor cartușe au o traectorie aproape dreaptă până la peste 300 m. și o eficacitate fulgerătoare asupra vânatului. Armele pentru aceste cartușe se pot utiliza în special pentru vânarea cerbilor mari, pentru mistreți și urși

Glonț Sigott

pentru forajul Sigott-Drall-Rifle și pentru țevi cu foraj choke

Armele mele sunt sub raportul construcției precise și solide precum și al calității tirului, foarte eficiente și dau pentru orice armă o garanție pe cinci ani. Construcțiile mele sunt premiate de multe ori cu medalii de aur. Mii de scrisori de mulțumire din partea notabilităților și a vânătorilor profesioniști stau la dispoziția tuturor.

Catalogul bogat ilustrat în care sunt gravate după natură și descrise în amănunt armele mele. Se trimite la cerere de fabrica mea sau de Uniunea Generală a Vânătorilor din România.

STR. GENERAL TELL No. 9 bis, unde se pot vedea și cumpăra.

VIZITAȚI

Noul magazin de armurărie

N. SPIRESCU

din strada Academiei No. 9

(colț cu str. Edgar Quinet)

bine asortat cu cartușe de vânătoare pline, tuburi goale, alice, bure, cartușe de revolver de tot felul, accesorii pentru vânători, curelărie fină, cartușiere, genți, scaune de vânătoare, pahare și tacâmuri pentru vânători, bricege cu extractor, aparate de aruncat talere, tocuri de arme, fluere, țignale, goarne de vânătoare și sute de alte articole interesante, de bună calitate și eftine.

Arme de vânătoare începând dela Lei 800

Domnii din provincie aflători în Capitală spre a face cumpărături, să facă o încercare la noul magazin

Singurul depozitar al renumitelor cartușe de vânătoare produse de

FABRICA ROMÂNĂ DE CARTUȘE DE VÂNĂTOARE

DIN BUCUREȘTI

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
SEDIUL „UNIUNEI”: STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 bis — TELEFON: 2/51/58

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

Abonamentul anual 300 lei. - Pentru soc. afiliate 400 lei. - Costul stemei 200 lei

„Revista Vânătorilor” este unicul mijloc de comunicare al tuturor vânătorilor din toată țara, care au să-și spună ceva. De aceea, dacă aveți ceva de cumpărat, de vândut, de schimbat, sau de pus o întrebare tehnică vânătorească, adresați-vă „REVISTEI VÂNĂTORILOR”

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate înscris toate reclamațiile. Plata cotizației anuale se primește până la 1 Aprilie, dată când revista se trimite contra ramburs

UNIREA face PUTEREA

STRÂNGETI-VĂ în jurul UNIUNEI

Domnii colaboratori pot obține oricâte separate, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediu Uniunii, după un tarif minimal.

* * * Manuscrisele nu se inapoiază. * Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru „Revista Vânătorilor” * *

Prețul unui exemplar 25 Lei

Prețul unui număr vechi 30 Lei

